

MLADI OB KRKI

glasilo pionirskega odreda in mladinskega ak
tiva gorjanskega bataljona osnovne šole grm
novo mesto

leto VII.1977-78

št.: 1

UVODNE BESEDE

S strahom smo izdali glasilo tega šolskega leta. Se sprašujete zakaj? Edino je v letu 1978, kmalu bo generacija osmih razredov odšla in glasilo bo znova izhajalo v prihodnjem šolskem letu. Toliko bolj nas skrbi, ker se, predvsem osmi razredi niste najbolje odzvali sodelovanju.

Pohvale vredni ste učenci nižjih razredov. Izgleda, da ostali niste navdušeni nad sodelovanjem v glasilu. Nema-
ra pa vas branje veseli, le odločili se niste, da bi nam dali svoje izdelke. Upamo, da boste kljub temu segli po glasilu in se seznanili z "bodočimi mladimi pisatelji."

Vsi, ki ste vneto pisali, ne bodite jezni, če vaši prispevki niso objavljeni. Vedeti morate, da je naše delo zelo odgovorno. Izbrati smo morali najboljše tekste in tiste, ki so odgovarjali okvirnim temam. Še tako nam glasilo izzveni preveč šolsko, morda tu in tam razvlečeno. Toda na napakah se učimo. Zato sodelujte z nami še prihodnje leto. Naj bo glasilo delo vseh nas in zato spomin na naše mlado ustvarjanje.

Irena Grahok

Intervju s tovarišem ravnateljem

OHRANITI MORAMO UGLEDE OSNOVNE ŠOLE GRM

-Tovariš ravnatelj, kako se počutite pri opravljanju nove delovne dolžnosti?

-Delovno mesto ravnatelja je precej zahtevno. Predvsem zaradi širine delovnih opravil ter odgovornosti do šole kot celote. Zaradi doseženih uspehov na vseh področjih dela si je osnovna šola Grm pridobila v preteklih letih velik ugled, ne le v občinskem, temveč tudi v republiškem merilu. Prav to dejstvo pa obvezuje vse delavce na šoli, da žrtvujejo tudi precej svojega prostega časa, da bi težko pridobljen ugled ohranili.

-S katerimi problemi se najpogosteje srečujemo na naši šoli?

-Naša šola je bila zgrajena iz samoprispevka občanov leta 1971. Po veljavnih normativih naj bi imela največ 780 učencev. Toliko učencev je tudi obiskovalo šolo v prvem šolskem letu. Iz tega je moč sklepati, da je danes, ko ima šola že 1027 učencev, najbolj prisoten prostorski problem. V letih, ko smo povečevali število oddelkov, smo vse primerne prostore spreminjali v učilnice. Tako bi sedaj nujno potrebovali pionirsko sobo in vsaj še eno telovadnico. Povečati bi morali tudi kuhinjo in jedilnico, dobiti sobo za šolsko televizijo ter večje število večnamenskih prostorov, predvsem za samostojno učenje, dopolnilni pouk in interesne dejavnosti.

-Kako gledate na naš učni uspeh?

-Če bi sodili učni uspeh na naši šoli po tistih učencih, ki nadaljujejo šolanje na srednjih šolah in po uspehih, ki jih dosegajo, bi bili lahko zadovoljni. O nasprotnem pa govori dejstvo, da imamo preveč tistih učencev, ki razreda ne izdelajo. Tem učencem bo potrebno v prihodnje posvetiti še posebno skrb ter poiskati take oblike dela in pomoči, da bo število negativnih kar najmanjše.

-Kako pa ste zadovoljni z našo izvensolsko dejavnostjo?

-O njih bi lahko povedal precej pohvalnega. V sedmih letih dela šole je bilo doseženih veliko izjemnih uspehov na raznih področjih, kar je zasluga prizadevnih mentorjev in učencev.

V 34 kroških, ki delujejo na šoli, je vključenih preko 3000 učencev. Nekateri učenci delajo torej v več dejavnostih, žal pa je tudi precej takšnih, ki ne sodelujejo nikjer, čeprav so sposobni. Kritizirati moram tudi odnos nekaterih učencev do raznih akcij, s katerimi dvigamo ugled naši šoli.

-Kakšne novosti predvidevate za naslednje šolsko leto?

-Za šolsko leto 1978/79 bo najpomembnejši prehod na celodnevno osnovno šolo z vsemi oddelki od 1. do 4. razreda. S tem v zvezi smo se lotili izdelave programa za reševanje prostorskega problema ter problema prehrane za vsaj 800 oseb.

-Ali imamo dovolj učiteljev?

-Na razredni stopnji nam ne primanjkuje učiteljev, primanjkuje pa nam jih na predmetni stopnji. Nujno bi potrebovali dva učitelja za telesno vzgojo in enega za likovno vzgojo.

-Koliko pa bomo lahko sprejeli učencev naslednje šolsko leto?

-Za novo šolsko leto je vpisanih na našo šolo kar 173 novincev, sprejmemo pa jih lahko največ 122. Kar z ostalimi otroki, je problem vsakega novega mesta. Očitno je, da so vse šole prenatrpane in bi že danes potrebovali v tem mestu novo osnovno šolo. Šolski okolis osnovne šole Grm bi bilo treba zmanjšati ter učence iz nekaterih sosesk preusmeriti na osnovno šolo Katja Rupar.

-Kaj si vi osebno želite za naslednje šolsko leto oziroma za konec letošnjega šolskega leta?

-Prizadevamo si za odobritev programa za pridobitev notranjih in zunanjih prostorov, ki so nujno potrebni za uspešno delo šole.

Za konec šolskega leta želim, da bi šola dosegla čimboljdi učni uspeh ter se po doseganem uspehu uvrstila med boljše šole v občini. Učencem 8. razreda, ki nas zapuščajo in odhajajo v življenje, pa želim veliko uspehov in prijetnih spominov na leta, ki so jih preživeli na Grmu.

INTERVJU S TOV. REBERNIKOVO, MENTORICO PO

Zbrala sem ves pogum in potrkala na vrata kabineta. Bilo mi je kar malo nerodno, kajti prvič naj bi intervjujale. Kljub temu sem kar hitro začela:

"Koliko let ste že mentorica PO?"

"Pet let. Eno leto sem bila mentorica na Štajerskem, na zelo oddaljeni šoli Sveti Anton, sedaj Gornji Leskovec pod Bohorjem. To je peš od Senovega kaki dve uri. Nato sem bila mentorica še eno leto na bližnji Katji Rupena in sedaj sem tretje leto na tej, to je grški osnovni šoli."

"Zakaj delate s pionirji, oziroma zakaj ste sprejeli ravno to delo? Vas veseli?"

"Predvsem sem morala, nekdo je moral. Na Katji Rupena je prišla vrsta ravno na mene, Grmu me je predlagala tovarišica Jerebova, v Gornjem Leskovcu pa sem bila "nova" tovarišica in sem morala sprejeti. Sicer pa me to delo veseli, rada delam s pionirji, čeprav sem se sprva nekoliko bala."

Po dveh vprašanji me je minila vsa trema. S tovarišico sva se pogovarjali sproščeno in prijetno.

"Povejte kaj o delu in uspehih; ali ste zadovoljni?"

"To je delo je precej zahtevno. Ker pa rada delam z učenci, niti ni t. šav. Z uspehi pa je takole: ti niso odvisni od mene, temveč od pionirjev samih in od drugih mentorjev. Kajti jaz predvsem usmerjam delo."

"Ali se srečujete tudi s kakimi težavami? S katerimi?"

"Kot sem že povedala, večjih težav ni. Zatakne se le pri akcijah, ki so obvezne za celo šolo. Tudi samoprispevke si je treba "priboriti". Za delovne akcije pa ni problemov. Malo težje je pri zbiranju papirja, kajti učenci 7. in 8. razredov tega dela ne vzamejo resno. Pri očiščevalnih akcijah pa je udeležba kar dobra, 50 odstotna, seveda pa sodelujejo predvsem mlajši. Seveda pa je uspeh vsake akcije

odvisen od razrednikov in razrednih predsednikov."

"Ali pionirji dobro opravljajo svojo dolžnost?"

"Da, a bro."

"Ali se srečujejo pionirji tudi z drugimi pionirji ali z drugimi solami?"

"Da, tudi z drugimi solami. No pa takrat, kadar je kakšno srečanje ali večje tekmovanje. Srečali smo se na Lisci, na Župančičevem tekmovanju, na športnih srečanjih, na pionirskih konferencah, lutkovnih srečanjih itd. Vse je teko nasteti, kajti stikov je izredno veliko. Pri tem pa se najdejo težavice pri prenočevanju pionirjev iz oddaljenih krajev ali drugih republik ob kakem tekmovanju. Pri nekaterih pionirjih to ni težava, drugje pa je. Nekateri stardi ne pušče, češ, kaj bi se še s tem obremenjevali, drugim se no da, ker so preleni... Kljub temu pa so bila dovolj vsa prenočišča pravočasno zbrana in tudi dovolj jih je bilo vedno. Kljub malim problemom je treba naše pionirje pohvaliti."

"Ali ste s pionirji sodelovali na vseh JPI?"

"Ja. Poovsod smo opravili tudi vse naloge. Kljub temu smo dobili malo nagrad."

"Razložite nam, prosim, namen teh iger!"

"Njihov namen je predvsem obujanje tradicij NOB, poleg tega pa so vključene v te igre skupinske znanstvene raziskave, zbiralne akcije, literarni prispevki, čuvanje okolja itd. Z JPI se širi splošno učencovo obzorje, igre pa navajajo pionirje na kolektivno delo."

"Kakšni so vaši načrti za prihodnost?"

"Sem že utrujena, zato si želim, da bi mentorstvo sprejele tovarisice mlajše od mene. Vendar pa bi jim z veseljem pomagala in sodelovala, kjer bo potrebno."

Zahvalila sem se ji za pogovor, iz katerega smo zvedeli mnogo zanimivosti.

Barbara Bulc, 7.c

TOVARIŠICA SLIJEPČEVIČEVA MI JE PRIPOVEDOVALA...

Popoldne sedim za pisalno mizo in pišem domačo nalogo. Komaj čakam, da bo ura 17, ko bova s prijateljico odšli na gimnastiki. Mada bi slišala nekaj zanimivosti o nastanku in razvoju tega športa odnase mentorice tov. Slijepčeve.

"Kdaj se je uveljavila gimnastika?"

"Gimnastika se je pojavila z uvedbo Sokola, potem ko so na Češkem začeli ustanavljati šole za lepo gibanje. To je bilo leta 1861. Ze šest let pozneje pa je bilo tudi v Novem mestu ustanovljeno telovadno društvo Sokol. To ni bila prava gimnastika, ampak bolj grobo oblikovana telovadba. Pozneje so se uveljavile še druge zvrsti gimnastike, ki jih mladina pozna. Te so : športna gimnastika, moderna ritmična gimnastika, gimnastika ob glasbi z majhnimi orodji, kot so : trakovi, žoge, obroči, kiji, kolebnice...in gimnastika za pridobivanje telesne kondicije tekmovalcev," navdušeno pripoveduje tovarišica Slijepčevićeva.

"Kdaj ste se vi odločili za ta poklic?"

"Med vojno ni bilo možnosti za šolanje. Ko sem končala četrty razred, smo vsi skupaj odšli na osvobojeno ozemlje, kjer sem dokončala še pet razredov. V prvih letih po vojni je bilo ustanovljeno sokolsko društvo Partizan v Novem mestu. Tovarish profesor Dobovšek nas je vključil v redno delo, ki je bilo povezano s srednjo šolo v Ljubljani, pripoveduje mentorica. "Nastopila sem na zletu, ki so bili prej pogosti in množični. 1948. leta smo vadili za sokolski zlet v Pragi. Ne da se opisati," se smeje od preče tovarišica, "kako lep občutek imaš, če v tujini predstavljaš svojo državo. Na republiškem prvenstvu sem zasedla 2. mesto, vaje pa so bile manj zahtevne in lažje, tako da večjega uspeha ni

bilo težko doseči," odgovarja tovarišica.

"Ali vas veseli delo z mladimi telovadkami?"

"Vsekakor! Že sam poklic mi narekuje veselje do dela. K temu pripomore tudi vztrajnost deklet pri urah gimnastike. Uspešnost našega dela izpričuje trikratno prvo mesto na republiškem prvenstvu," z nasmehom pripoveduje tovarišica.

"Ali je vaše delo z mladimi težko, naporno?"

"Včasih je tudi fizično težko, ker so nekatera dekleta precej težja in manj sprotna, jih je treba dvigovati in jim pomagati, da vsaj delno obvladajo prvine. Sicer pa...vsako delo je lepo, če ga opravljaš z veseljem, in če si si ga sam izbral," pravi mentorica.

"Kateri so bili znani posamezniki in vrste?"

"Novo mesto je bilo zastopano dobro v vseh sportih. Preteklo je veliko let od takrat, zato se posameznikov ne spominjam več dobro. Prvi je bil Leon Štukelj, kot že veš, pa Milica Rožman in drugi."

"Ali je bilo takrat za telovadbo dosti zanimanja?"

"Da, veliko jih je bilo pri Sokolu. Zavzemali so se za čim boljše uvrstitve. Učili smo se predvsem za nastope na akademijah, proslavah in na zletih bratstva in enotnosti."

"Ali so takrat telovadili tudi moški?"

"Bilo je skoraj ved moških kakor žensk. Verok, da moških več ne najdemo na bradlji ali kje drugje, lahko najdemo," pripoveduje tovarišica. "Prej je bila samo telovadnica, danes pa si že vsak posameznik lahko nabavi katerikoli sportni rekvizit."

"Na kakšnih orodjih ste vadili nekoč?"

"Ker je bila novomeška gimnazija poškodovana, smo vadili v šoli Katja Rupena. Orodja so bila zelo slaba. Imeli smo moško bradljo, odzivno desko in nekaj starih, usnjenih blazin."

Vse, kar mi je povedala tovarišica, me je tako zanimalo, da bi najraje še ostala in poslušala, a kaj, ko me je čas preganjal, pa tudi vprašanj nisem imela več.

Sonja Nemanič

6.d

Intervju s tov. Darinko GOLOBIČ

LJUBIMO LEPO SLOVENSKO BESEDO

Prerivam se skozi gnečo v avli, in ko se prerinem do stopnic, stečem v tretje razrede, kjer me že čaka tov. Golobičeva, vodja literarnega krožka nižje skupine. Odi-deva v kabinet in začneva najin pogovor:

"Kdaj in zakaj ste začeli z delom z mladimi literati?"

"Literarni krožek sem začela voditi v šolskem letu 1976-77, predvsem zaradi ravnateljjeve prošnje, pa tudi zato, ker ljubim lepo slovensko besedo. Literarni krožek obiskujejo predvsem učenci tretjih razredov."

"Kaj delate na svojih sestankih?"

"Na sestankih imamo vaje za bogatenje besednega zaklada, poslušamo kasete in plošče, člane pa tudi odvracam od slabe literature. Skupno popravljamo prispevke in ročujemo razne dopolnjenke."

"V katerih revijah in časopisih lahko zasledimo članke mladih literatov?"

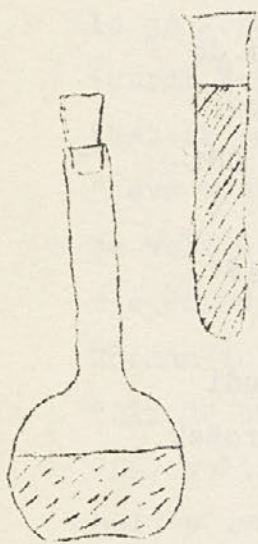
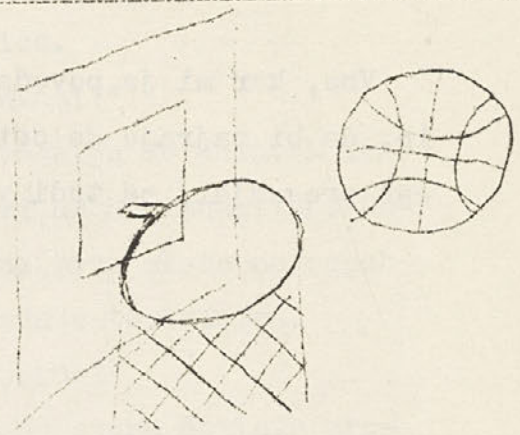
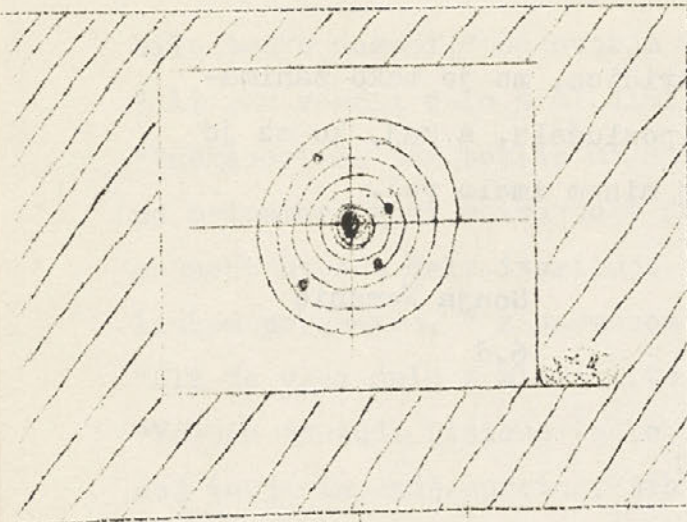
"Naše prispevke objavljajo: Dolenjski list, Nedeljski dnevnik, Kurirček, Ciciban, naše glasilo Mladi ob Krki ter revija Otrok in družina."

"Nameravate še naprej voditi mlade literate?"

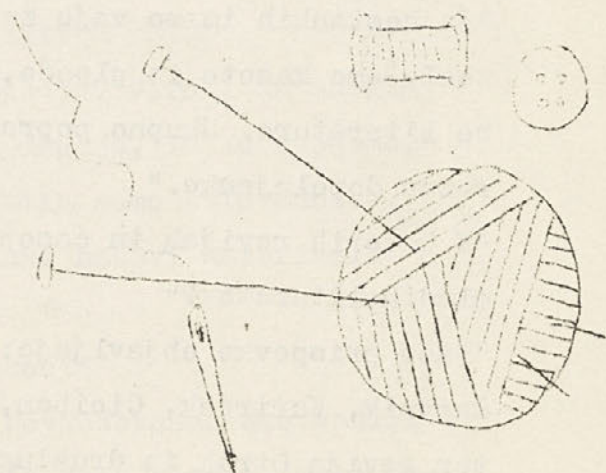
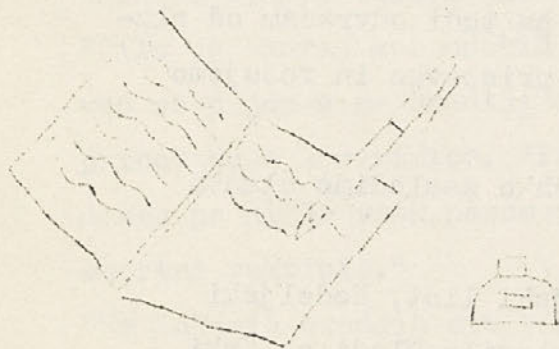
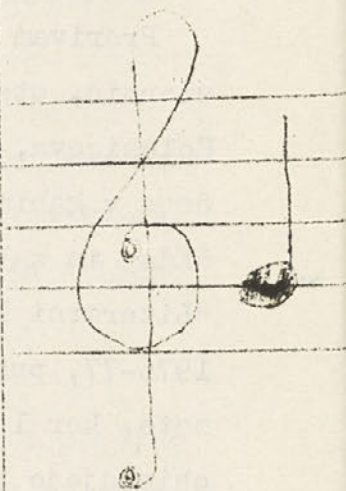
"Da, dokler bo interes."

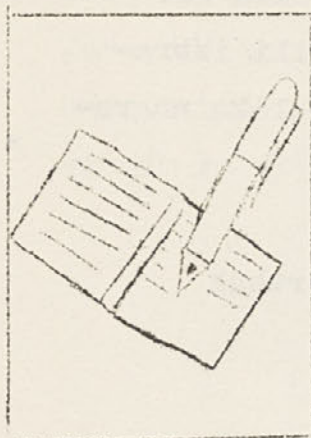
Natalija Petakovič

6. c

IZVEN- ŠOLSKE DEJAVNOSTI

LITERARNI KROŽEK - višja skupina

Literarni krožek višje skupine deluje že od začetka šolskega leta in ima redne sestanke ob torkih. Krožek obiskuje 8 deklet in le dva fanta. V prvem polletju je krožek vodila tov. Mestnikova, sedaj pa je delo z njim prevzel tovariš

Gutman, medtem ko je mentorstvo glasila prevzela tov.

Simčičeva. Konec maja nameravamo izdati prvo številko sol. glasila, v katerem bo sodelovala večina naših članov.

Člani lit. krožka smo sklenili, da bomo pripravili recital moderne slovenske poezije, ki si ga bodo lahko ogledali vsi učenci in učitelji.

Sicer pa se člani lit. krožka odzivamo na razne natečaje slovenskih časopisov in pišemo spise ter pesmi na svobodno temo.

Darja Bradač

8. c

P VSKI ZBOR-višja skupina

Preden je pevski zbor višje skupine dobil pravo obliko, se je zvrstilo preizkušanje glasov vseh, ki so se tudi letos odločili za petje. Vsakdo je moral ob tem pomisliti na "trdo delo". Zakaj? Zato, ker se le z veliko vajami doseže uspeh. In mi jih imamo res redno. Tovariš Rauch žrtvuje veliko časa za nas, saj nadomestimo vse odpadle vaje. Vedno znova utrjujemo naučene pesmi, se učimo novih in se pripravljamo na nastope. Te smo imeli ob vseh praznikih. Najbolj

smo se trudili za Revijo pevskih zborov, ki je bila 20. aprila v Novem mestu. Izmed mnogih zborov smo bili izbrani, da sodelujemo tudi v Zagorju, kar je tudi velika nagrada za nas vse.

Irena Grahek

8.a

KROŽEK OZN

Na naši šoli že tretje leto deluje krožek OZN. Prvo leto ga je vodil tovariš Poredoš; to je bilo za nas velika novost in navdušeno smo sprejemali njegove razlage. Naslednje leto ga je zamenjala tovarisica Darja Kastelic, letos pa ga vodi Joži Suštersič, ki je predsednica klubov OZN v novomeški občini. Na tekovanju klubov OZN smo bili med sedmimi udeleženci drugi. Našo ekipo so sestavljali Andrej Stih, Irena Levičar, Nevenka Turk. Se naprej se bomo trudili za čimbojše uspehe.

Irena Levičar

8. c

FOLKLORNI KROŽEK

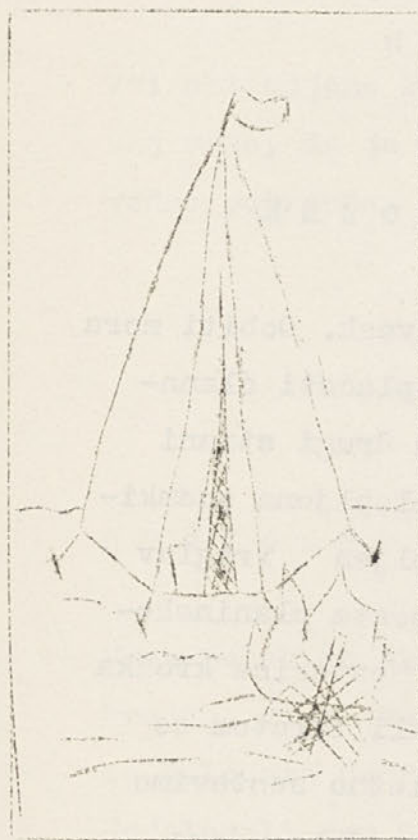
II folklornemu krožku hodi 34 učencev. Razdeljeni smo v dve skupini. Krožek vodi tovarisica Olga Golob. Vaje imamo enkrat na teden. Sodelovali smo na vseh šolskih

prireditvah, na prireditvah za delovne organizacije:IMV, Novograd ter za Dominvest. V višji skupini nam primanjkuje fantov, zato ob tej priložnosti pozivam fante iz višjih razredov, naj se vključijo v naše vrste.

Rajko Erjavec

6. a

T A B O R N I K I

Nas krožek je pričel z delom že v začetku šolskega leta. Razdeljeni smo v več vodov. Vsak vod ima svojega vodnika in namestnika. Nas vod se imenuje Sončnica. Vodi nas Mojca Prah, njena namestnica je Nataša Pavlin. Skupaj nas je dvanajest. Na sestankih, ki jih imamo ob lepem vremenu tudi zunaj se učimo taborniške pesmi, Morsejevo abecedo, načine postavljanja ognja topografske in potne znake itd. Tudi na pohodu smo bili. Obiskali smo Lisco. Znanje pridobljeno pri tabornikih nam bo koristilo vse življenje.

Barbara Bulc

7. c

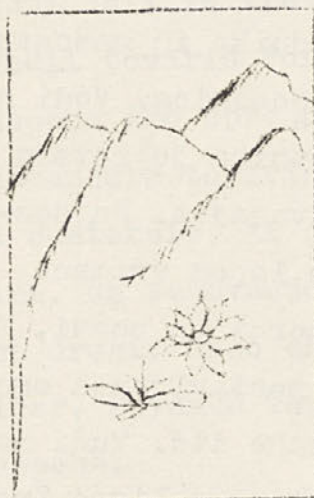
B I O L O Š K I K R O Ž E K

Na naši šoli poleg ostalih krožkov deluje tudi biološki. Obiskuje ga 18 učencev. Vodi ga tovarišica Zlata Dobovšek. V začetku leta smo sprejeli program za leto 1977/78.

Izvolili smo tudi predsednika, tajnika ter blagajnika. Program je zelo pester. Do sedaj smo uredili stenčas v učilnici za biologijo, mikroskopirali, gledali filme o naravi ter prebirali knjige z naravoslovno tematiko. V programu imamo še sprehod v naravo in obisk naravoslovnega muzeja v Ljubljani. Krožek radi obiskujemo, saj se pri njem veliko koristnega naučimo.

Ljiljana Luzar

7. b

PLANINSKI KROŽEK

Planinec lahko postane vsak. Dobiti mora planinsko izkaznico in plačati člana-rino za tekoče leto. Na drugi strani izkaznice mora biti prilepljena znamki-ca, na kateri je upodobljen Triglav in letnica z odtisom pečata planinskega društva Novo mesto. Mentorica krožka je tov. Petričeva. Pred vsakim pohodom ali izletom se sestanemo in domenimo za izlet. Enkrat letno sestavimo tudi program o celoletnem delu. Redno se udeležujemo predavanj planincev.

Planinski krožek je koristen, zdrav in poučen.

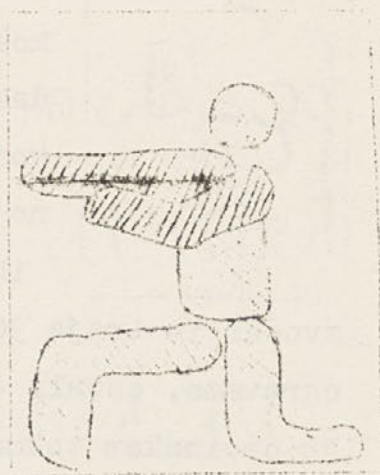
Sonja Nemanič

6. d

STRELSKI KROŽEK

Tudi letos deluje na naši šoli strelski krožek. Vodi ga tov. Jože Seremet. Ob torkih prihaja na strelske vaje približno 30 učencev. Na žalost nam manjka deklet, saj jih ni niti toliko, da bi sestavili šolsko ekipo. Dobili smo tudi nove puške.

Vsi obiskujemo krožek z veseljem, saj vemo, da je obramba domovine vedno potrebna.

Barbara Bulc

7. c

RECITATORSKI KROŽEK

Vsaki petek ob 12.30 imamo sestanek recitatorskega krožka, ki ga vodi tov. Šulnova. Obiskuje ga 12 učenk. Za delo smo dobro prišli, kajti nastopov ni malo. Sodelovali smo na šestih proslavah na naši šoli in na osmih proslavah izven šole: za IMV, krajevno skupnost, starostnike, Novograd...

Ze na prvem sestanku smo izvolili odbor. Žalostno pa je, da na vaje ne hodimo redno.

Želimo, da bi se nam priključil še kakšen fant, in da bi vas še naprej razveseljevali na proslavah.

Barbara Bulc

7. c

K O Š A R K A

Na naši šoli deluje med drugim tudi košarkaški krožek, ki ga obiskuje 14 deklet. Med njimi so take, ki so že končale osnovno šolo, pa še vedno redno obiskujejo treninge. Naš vodja je Miha Gošnik. Treninge imamo vsak torek zvečer in traja 90 minut. Prvih trideset minut se ogrevamo, ostali čas pa igramo košarko. Na občinskem tekmovanju smo bile četrte, kar pa mi ravno dober rezultat. H krožku hodimo zato, ker radi igramo košarko, obenem pa nam je prijetno in koristno razvedrilo.

Irena Mitrič

7. c

V E S E L A Š O L A

Letos praznujemo 10 - letnico obstoja vesele šole. Na naši šoli jo še vsa leta vodi tov. Dularjeva. Imeli smo že republiškega prvaka za tretji razred, letos pa imamo občinskega prvaka za šesti razred Petra Kapša.

Helena Janžekovič

7. c

[illegible]

OTON ŽUPANČIČ

Oton Župančič je za Prešernom naš največji pesnik. Že ko sem bila majhna, sem poznala njegove pesni, sedaj pa vem, kako je živel, kaj in kako je ustvarjal in katere so njegove zbirke.

Oton Župančič se je rodil 23. januarja 1878 na Vinici v Beli krajini. Ustvarjal je že v mladosti. Zlagal je pesmi in jih tudi objavljaj. Njegovi prijatelji so bili: Dragotin Kette, Ivan Cankar in Josip Murn-aleksandrov. S temi tremi spada v četverico modernistov. Bil je pesnik, dramatik, esejist in odličen prevajalec. Izdal je pet pesniških zbirk za odrasle: Časa opojnosti, Čez plan, Samogovori, V Zarje Vidove in Zinzelen pod snegom. Spesnil je tudi 4 zbirke otroških pesmi: Lahkih nog naokrog, Pisanice, Ciciban in še kaj ter Sto ugank. Napisal je še dramo Veronika Deseniška in prevedel skoraj vsa dela Williama Shakespeara. Med vojno je Župančič ostal doma, ker je bil bolhen in ni mogel v partizane. A je vseeno pisal, in to borbone pesni, katere so partizani peli in recitirali na mitingih, v borbah.

Z njegovimi pesnimi sem se seznanila že zelo zgodaj. Že ko sem bila stara dve leti, so mi prebirali njego-

ve pesmi. Čeprav jih nisem razumela, sem jih rada poslušala. Se in še sem jih zahtevala. Spomnim se, da sem vedno jokala, kadar so mi jih nehali brati. Ko sem bila malo starejša, nisem še znala brati, a njegove pesmi sem znala na pamet. Najbolj mi je bila všeč njegova zbirka Mehurčki, v njej pa pesem Nožiček

Kopitljaček. To pesmico sem ponavljala cele dneve. Če me je kdo prekinil, sem ga jezno pogledala in če je bil tiho. Ko sem se pesmi Nožiček Kopitljaček naveličala, mi je postala najbolj všeč Zima nagajivka. Mamica mi jo je večkrat prebrala in kmalu sem jo znala na pamet. Kar naprej sem jo ponavljala, tako da so se me že vsi naveličali poslušati.

Ko sem šla v vrtec, sem bila žalostna. Toda žalost je kmalu minila, saj smo se tudi v vrtcu učili Župančičeve pesmi. Pa še doma sem prebirala Župančičeve knjige otroških pesmi. A imela sem eno neizpolnjeno željo. Zelo sem si želela knjigo Ciciban in še kaj. Ta želja se mi je kmalu uresničila. Začela sem hoditi v šolo in tudi brati sem se naučila. Nekoga dne, ko sem prišla iz šole domov, me je na mizi čakala lepa knjiga: Ciciban in še kaj. Celo popoldne sem z zanimanjem listala po njej, občudovala ilustracije, tu in tam pa sem celo kaj prebrala. Najbolj mi je postala všeč pesem Breza in hrast. Toda tudi te knjige sem se kmalu naveličala. Želela sem si novih Župančičevih pesmi. Želja se mi je izpolnila, ko sem za rojstni dan dobila knjigo Sto utank. Vse, kar sem jih poznala, sem spraševala te zanimive utanke. Vsi so me prav gotovo imeli skozi glavo.

Tudi v drugem, tretjem in četrtem razredu smo se učili Župančičevih pesmi. Vedno sem se jih rada učila.

Se sedaj v višjih razredih, se učimo njegovih pesmi. Samo, da sedaj ne več samo pesmi za otroke, marveč spoznavamo tudi pesmi za odrasle. Od teh pesmi mi je najbolj všeč pesen Veš, poet, svoj dolg? Vsako leto tudi tekmujem za Župančičevo bralno značko. V nižjih razredih smo se morali naučiti tri pesmi iz knjižice Mehurčki, sedaj pa iz zbirke Zimzelen pod snegom.

Letos se učimo o Župančiču še toliko bolj, saj praznujemo stoletnico njegovega rojstva. Že vse leto se vrstijo številne proslave, predavanja in razstave. Tudi mi smo si pri pouku slovenščine v Dolenjski galeriji ogledali razstavo o njegovem življenju in delu. Z zanimanjem sem gledala njegove številne knjige.

Oton Župančič mi je všeč predvsem zato, ker je pisal pesmi v preprostem jeziku, zato njegove pesmi lahko razumljive. Prav zato ga uvrščamo med najpomembnejše slovenske pesnike.

Sanda Progar

6. d

~~~~~

M O J E   P R V O   S R E Č A N J E   Z
O T O N O M   Ž U P A N Č I Č E M

Oton Župančič se je s svojim pesniškim delom uvrstil med velike slovenske pesnike. Tudi med mladino in odraslimi je dosegel veliko popularnost. Ko povprašam solarja po Otonu Župančiču, te preseneti, kako mnog vedo o njem. Natančneje pa spoznamo pesnika v soli.

Večina učencev se poleg drugih obveznosti prijavi tudi h tekmovanju za Župančičevo bralno značko, kjer se moramo naučiti tri Župančičeve pesmi.

Župančič je zelo priljubljen pesnik pri otrocih. Z veseljem prebiramo njegove pesmi, se jih učimo na pamet in z njimi popestrimo proslave. Moje prvo srečanje je bilo ob njegovi devetdeseti obletnici rojstva. Kot vsak dan smo tudi tega dne dobili časopis. Brala ga nikoli nisem, včasih pa sem v njem pregledala slike. Te so bile črno-bele, zato me niso zanimale. Spomnim pa se, da mi je nekoč padla v oči slika nekega suhljatega moža v narlonjaču. Sliko sem gledala tako dolgo, da je manica postala pozorna in se mi je približala. Vprašala me je, če poznam moža na sliki. Ker sem odkimala, mi je povedala, da je to Oton Župančič. Z veseljem sem jo poslušala, ko mi je povedala nekaj njegovih najbolj znanih pesmi. Med njimi mi je bila najbolj všeč pesem z naslovom Možiček Kopitljaček. Vse popoldne sem ponavljala pesnico, še posebej pa delček, ki se je glasil: "...kopitne Anko v nos."

Kmalu za tem sem bila sprejeta v vrtec. Tu smo veliko peli, najbolj pa so se mi priljubile recitacije. Med njimi sem si najlažje zapomnila Župančičeve, saj sem znala vsake pesmi malo. Najbolj pa sem bila vesela, ko smo poslušali radijsko igro o Otonu Župančiču. Na koncu smo si izbrali najljubšo pesem z naslovom Lenka. Tovarilica nam je povedala, da bo s to pesmijo nastopalo pet dečlic na proslavi dneva žena. Poleg pesmi smo se naučile tudi vajo, ki je bila povezana s pesmijo. Ko je prišel čas nastopa, smo vesele prikorakale na oder. Živahno ploskanje se je slišalo na koncu točke.

Tako sem Otona Župančiča spoznala v vrtcu. V šoli pa je bilo malo drugače. Ko sem že obvladala črke, sem se navdušila tudi nad branjem. Najraje sem brala njegove Mehurčke. Vseč so mi bile slike živahnih barv, še bolj pa pesmi. Brala in brala sem jih, dobesedno požirala. Tako nisem imela pri bralni znački nobenih težav.

O Otonu Župančiču smo se učili vsa solska leta. Najbolje pa sem ga spoznala letos, ko praznujemo njegovo stoletnico rojstva. Vse leto že potekajo proslave. Tudi na naši šoli smo jo imeli. Slišali smo nekaj njegovih pesmi. Tovariš Skufca pa nam je pripovedoval o njegovem življenju in delu. Ob njegovem pripovedovanju smo gledali diapozitive. To pa ni vse. V Dolnjiški galeriji smo si ogledali razstavo, na kateri je bilo razstavljeno veliko Župančičevih del. Poleg pesmi so bile tudi knjige, ki jih je prevedel v slovenščino.

Katja Kuhar

6. d

*****

UMETNOST ČLOVEKU LEPSA ŽIVLJENJE IN GA PLEMENITI

Umetnost ni potrebna, mislijo nekateri.

Brez umetnosti ni mogoče živeti, trdijo drugi.

Kaj je pravzaprav umetnost? Ali so to grški templji, vaze? Morda je to arena v Rimu? Ali pa je to skrivnostni kotiček v srcu umetnika? Vse to je umetnost in še mnogo več. K umetnosti spadajo vse ustvarjalne veje: gledališka, dramska, filmska, glasbena, pisateljevanje, pesnikovanje, balet...težko bi bilo naštetati vse. Umet-

nost se ne strese iz rokava. Za ustvarjanje je potreben umetnik, ki mora imeti mir, čas, predvsem pa talent, ki ga žene k ustvarjanju. Umetniku duša ne da miru, žene ga k novemu ustvarjanju, ki ga prevzame. Narobe bi bilo, če bi si umetnika predstavljali kot človeka z razburjenim obrazom, vedno gledajočega na uro, z narobe zapetimi gumbi, manjkati pa ne sme razmetano stanovanje in vedno kreganje s šefom. V mnogih filmih nam umetnika predstavljajo takšnega.

To ni umetnik. Umetnost ni razburljiva, je le tiho nagajenje, ki žene k ustvarjanju.

Zakaj nam je umetnost potrebna? Zamislimo si svet, svet brez različnih ljudi, brez različnih stavb, brez različno obarvanih avtomobilov. Vse, prav vse bi bilo enako. Grozno. Enaki obrazi, enaka mesta. Človek je ustvarjen za različne predmete. Tudi narava se je poigrala. Mi ljudje, smo tudi različni. Drevesa, zelenje, cvetice so različne. Narava ustvarja in ustvarila je človeka, ki bo ustvarjal umetnost. Že v kameni dobi so dekleta in žene nosile različne ogrlice. Ljudje so že takrat čutili, kaj je prava umetnost. Ta privre iz srca. Niso bili zadovoljni s preprostimi instrumenti iz narave, ampak so te izpopolnjevali. Na njih so igrali različne tone. Učili so se in pravim umetnikom je prava glasba vrela iz srca. Kasneje so jo Grki začeli razvijati, se kasneje pa v rimskem cesarstvu. Razvoja umetnosti n bo nikoli konec, kakor ne bo nikoli konec tistega glasu, ki umetnika žene. Vendar je umetnost premalo cenjena.

Živali ne ustvarjajo. Njihova skrb je le ohranitev vrste.

Nimajo misli, nimajo čustev in ne poznajo umetnosti. Zato jih imamo za nižja bitja, za manj razvita. Prav umetnost loči človeka od živali. Šele umetnost naredi človeka. Vendar pa jo mi danes zaradi svoje nevednosti zavračamo. Zakaj so naše galerije prazne? Zakaj so muzeji in kulturni spomeniki neobiskani? Zakaj so mnogi slepi za lepoto umetnosti? Mislijo si: "To je le za izobražence, za umetnike, nas uboge plebejce pa naj pustijo na miru." To ni res. Umetnost je za vsakogar, ki čuti potrebo po njej. Posebno žalostno pa je, da si mnogi narodi umetnosti želijo, pa do nje nimajo dostopa, tako da so mnogi talenti zavrženi in neodkriti.

Mi pa imamo vse možnosti, pa ne kljub temu marsikdo niti ne spomne ne na umetnost, ki naredi človeško dušo bogatejšo in plemenitejšo.

Helena Janžekovič

7. c

~~~~~

BRATI SEM ZAČELA Z ODPOROM

Bilo je v prvem razredu. Učili smo se pisati in brati. Pisala sem rada, toda brala nikakor ne. Tovaršica nam je nekega dne naročila:

"Otroci, zdaj, ko smo se že naučili brati, vadite pol ure berilo Ptice solivke! Doma naj se vam starši podpišejo v beležko, da ste res pridno brali. Jutri bom pregledala podpise. Kdor bo brez, bo dobil črno piko!"

"Joj, črno piko," smo vzklikali in med seboj tiho čeb-ljali. "Meni se ne da brati! Uh, kako je zoprno to

branje!"

Doma je prišlo na vrsto tiste pol ure mučnega branja.

Berem pet minut, pa se že naveličam. Toda strahi me

misel na črno piko. Berem naprej, pa spet odneham.

"Ne bom več brala, dovolj mi je tega berila!"

"Barbara," pravi mama, "lepo bodi pridna in beri še petnajst minut!"

"Ne, ne bom!" sem ji odgovarjala vsa napetelinjena. Nazadnje pa sem le morala popustiti, kajti mama mi je zagrozila, da bo na govorilnih urah tovarisici povedala, da nočem brati.

Tako je bilo pri nas doma, kadar sem morala jaz brati. Počasi pa sem le prihajala k pameti in vedno raje sem brala.

Moja prva knjiga, ki sem jo prebrala, je bila Čudovite dogodivščine vajenca Ilapiča. Ob branju sem spoznala, da so knjige pravi magnet, da se z njimi zabavaš in iz njih mnogo naučiš.

Brala sem debelejšje in debelejšje knjige. Spoznavala sem nove in nove stvari. Vpisala sem se v knjižnico. Najraje berem znanstveno fantastične in pustolovske knjige, pa tudi knjige, iz katerih spoznavam boj jugoslovanskih domoljubov za svobodo.

Tako sem torej spoznala, kako koristno je, da znamo ljudje brati.

Barbara Bulc

7. c

~~~~~

M O J A   P R V A   K N J I G A

NEKEGA DNE MI JE PRIŠLO NA MISEL, DA BI NAPISAL SVOJO PRVO KNJIGO. VELIKO SEM PREMISLJEVAL O NASLOVU. PRECEJ ČASA JE TRAJALO, DA SEM SE ODLOČIL. KNJIGI SEM DAL NASLOV "SKRAT PRIMOŽ".

V ROKE SEM VZEL ZVČZEK, NAPISAL NASLOV KTER ZACEL PISATI. NAJPREJ SEM ŠKRATA PREDSTAVIL. OPISAL SEM NJEGA, NJEGOVO KOČO IN NJEGOVEGA NAJBOLJŠEGA PRIJATELJA SKRATA PRIMA. NATO SEM JU NEMUDOMA POSLAL NA IZLET. SPOTOMA STA NALETELA NA HUDO OVIRO, KI PA STA JO KHALU PREMAGALA IN NADALJEVALA STA POT. NADALJEVALA STA POT IN KAKORVAT STA SE ZNAŠLA SPET DOMA. TU STA SPOCALA SVOJE PRIJATELJE. NADVSE PRIJETNO STA PRAZNOVALA SREČANJE S STARIMI PRIJATELJI. KER ŠKRATOV NISMI ZNAL VEČ ZANIMIVO ZAPOSLETI, SEM JU POSLAL V ŠOLO. POSTALA STA IZUMITELJA. NA KONCU KNJIGE USTVARJATA TAKA ČUDA, DA SE SE PONI JEZIO LASJE. TAKO HILAKO SE RAZVIJE IN KONČA MOJA PRVA KNJIGA NA SEDEMAJSTIH STRANIH.

DRUGI KNJIGI SEM DAL NASLOV "DOŽIVETJA". NASLOVA SVOJE TRETJE KNJIGE PA NE IZDAM, DA BOSTE SE BOLJ RADOVEDNI. KNJIGE BOM PISAL VSE SVOJE ŽIVLJENJE.

Mitja Primož
4. d

KAJ MI POMENI UMETNOST SREČA LJUBEZEN

-27-

UMETNOST: cenim, ker je biti umetnik umetnost.

SREČA: je kot sončni žarek, ki posije in zatone.
Srečen je tisti, ki je z malim zadovoljen.

LJUBEZEN: je nujnost, je duševna hrana./Ana Pavlin/

UMETNOST: mi pomeni pol življenja./Katja Bricelj/

UMETNOST: je splošno ime za različne vrste človekovega oblikovanja in izražanja za razne umetnosti(glasba, likovna umetnost, književnost,

SREČA: je v tem, koliko znaš. Čimveč boš znal, temvečja je tvoja sreča. Sreča se nahaja povsod okoli nas, le pobrati jo je treba v pravem trenutku, to pa pomeni, čimveč znanja boš znal vzeti-ukrati si svojemu učitelju, temvečja je tvoja sreča.

LJUBEZEN: Kaj je to? To je sreča, ki jo skušamo darovati drug drugemu. To je čudovita stvar, zato je vse, kar iz ljubezni izvira, prav tako lepo kot ljubezen sama./Tomaž Dobovšek/

UMETNOST: mi pomeni utelešenje človeškega ideala po lepem, plemenitem in humanem. Pomeni mi

srečo vseh ljudi in zmago v boju zoper ovire
in težavo, na katere nalotimo v življenju.

/R. Stančič/

Ljubezen je zame sreča v življenju./Jože, 8.a/

Umetnost mi pomeni glasba./Marko, 7.b/

Ljubezen je globoko čustvo, ki se pogosto izrablja v
koristoljubne namene./Irena, 8. a/

Sreča mi pomeni mirno, svobodno življenje./Alenka, 7.d/

Sreča je nasmejan obraz in vesel človek./Alenka, 6.d/

Ljubezen je huda bolezen./Jože, 7.b/

Današnji ljudje so tako neuravnovešeni, da se počutijo
nesrečne že, če samo enkrat niso srečni./Vida, 8.a/

Ljubezen mi ne pomeni nič, umetnost pa celo življe-
nje./Marko, 7.b/

Zaljubljen je tisti, ki si trikrat na dan pere zobe
in dvakrat na dan lase./Davorin, 7.b/

Ljubezen mi pomeni srečo z nekom, ki mi je všeč in
ga imam rad./Robi, 6.d/

Samo tiste ljubimo resnično, ki jih ljubimo celo v
njihovih slabostih in bedi. Varovati, odpustiti,
tolaziti, to je vsa umetnost ljubezni./Vida, 8.a/

Ljubezen-to so oslovski leta, zmešana glava in
sanjarjenje./Suzana, 6.d/

Brez ljubezni ni otrok, brez otrok ni ljubezni.

/Marjan, 3.a/

Umetnost je, če obvladaš svojo ženo. /Marko, 7.b/

Velike umetnine rastejo samo iz velike radosti
ali bolečine./Vida, 8.a/

Ljubezen je, če neseš puncu domov torbo in ji
pišeš sonete./Andrej, 7.d/

NAŠI UMETNIKI NAŠI UMET NIKI NAŠI UMETNIKI NAŠI UM ETNIKI NAŠI UMETNIKI NAŠI UMETNIKI NAŠI U

P O E T

Na vsakem koraku
daješ mi pesem,
pokažeš pot do verza narave...
Tu ptica z veje se skloni
in srna prek jase hiti,
privabijo me toni,
ki so kot poletni dež,
mesečina ali veter-
ta nagajivi ustvarjalec
melodije v lasih.
In poje ptica z mano,
pleše bilka vsaka,
sedaj vlada tu nežnost,
lepota, sreča življenja-
to je trenutek, ki izgine,
se vrača v človeško srce...
Le malokdo te pozna
ti večno mladi poet-
naš vsakdanji svet!

Irena Grahek, 8.a

V I Z I J A

Noč.
Temne sence bežijo
skozi mrak.
Vse gluho in nemo...
Poglej! Žarek svetlobe,
toplota zaveje do
trudnega koraka,
zdaj se izlušči iz mraka
podoba...ti?
Smeješ se mi,
iztezaš roke-
a vendar bežiš,
odmikaš se mojim očem...
Sanjski privid.-O, vem,
da še boš prihajal
v samotnih nočeh,
pogledal globoko v oči
in nato izginil brez besed,
s sabo ponesel moj mir...
Veter me spremlja do doma,
nato kot popotnik roma
v daljavo...do tebe?
Pridi, o pridi-vizija noči!

Irena Grahek, 8.a

U S P E H

Za osmi marec smo na šoli imeli tri proslave. Avla je bila lepo okrašena, v ozadju pa je bila razstava ikeban.

Zvečer je bila zadnja proslava. Stali smo v vrsti in pričakovali začetek. Uvodno besedo je imel starejši tovariš. Srce mi je vedno močnejše razbijalo.

Recitatorji so recitirali o mami. Končno smo prišli na vrsto. Uspešno smo zapeli že tri pesmi. Aplavz mi je bil všeč. Čutil sem rahlo veselje.

Tovariš učitelj je vstal. Lica so mu žarela od sreče. Z obraza sem mu bral: "Zapojte doživeto, polno, zadenite ton!"

"Potrudil se bom!" sem si mislil. Pesem Iz zemlje gre v trsek je bila vesela in poskočna. Pri vsaki vaji nam je tovariš govoril: "Če boste to pesem resnično dobro zapeli, bo občinstvo želelo, da jo ponovite."

S pesmijo je začel tretji glas. Zapele so čiste violine in drugi glas. Zares, peli smo doživeto, polno in čisto. Peli smo hitreje in hitreje. Toda glej, je to mogoče? Sredi pesmi so gledalke začele tako ploskati, da nismo slišali svojega lastnega glasu. Pesmi je bilo konec. Uspeli smo. Tovariš se je utrujen usedel in se iz vsega srca zasmel. Bil je ganjen.. Ploskanja ni in ni bilo konec. Nekateri mame so jokale, druge so bile glasne od navdušenja in pogled nanje je bil čudovit. Tovariš je spet vstal in stopil pred zbor. Ploskanja še ni bilo konec. Gledalke so želele, da bi pesem slišale še enkrat. Drugič nismo zapeli nič slabše. Doživeli smo enak aplavz. Tovaršica, ki vodi recitacijski

krožek, je kar žarela od smeha in veselja. Proslave je bilo konec. Mnoge mame so nam čestitale. Bili smo jim nepopisno hvaležni.

Utrujeni tovariš učitelj se je ponosno usedel. Poplačan je bil njegov in naš trud.

Mitja Čerovšek, 4.d
Literarni krožek nižje
skupine

PREHITRO POSTANEMO NIČ

Mladost je kratka

prelije se kot

rosna kaplja z lista na list,

zdrkne v starost...

Otroški koraki polni mehkobe,

ljubezni, iskrivosti,

postanejo težki koraki izgubljenega človeka...

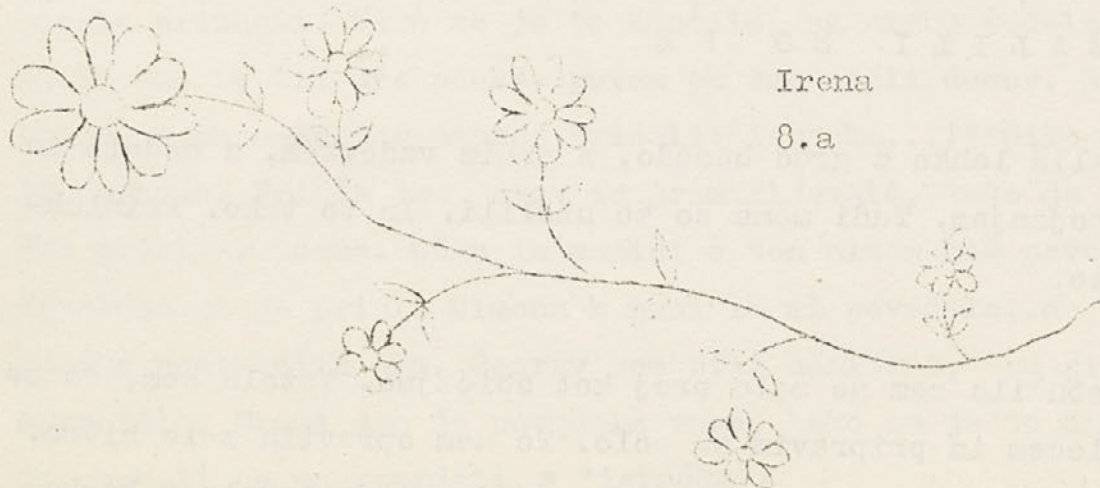
Prehitro mine

mladostno življenje,

prehitro postanemo-nič...

Irena

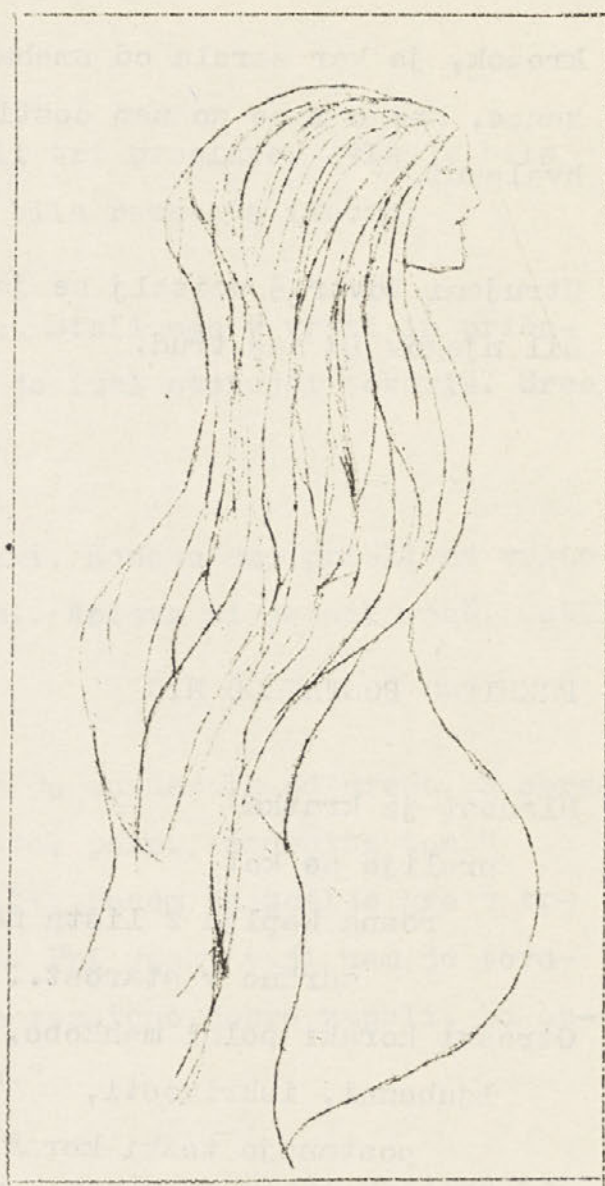
8.a

LJUBILA JE

LJUBILA

JE DUH PO STARIH LISTIH,
PO CIPKAM,
MLADOSTI IN HREPEDENIJU.
BILA JE SREČNA,
ČE JE PADAL DEŽ,
ČE JE PEL BOB DYLAN,
IN KO JE VIDELA MALEGA OTROKA,
NEKEGA DNE
JE UTURGALA MARJETICO,
JO POLJUBILA
IN JO VRGLA V REKO.
JOKALA JE
IN SOLZE SO NAREDILE NEGLO
IN VSE JE BILO ŠE BOLJ
PRAZNO,
SAMOTNO.
VEDELA JE,
DA GA NE BO VEČ NAZAJ

MIA

UŽALILI SO ME

Užališ lahko z grdo besedo, z grdim vzdevkom, z nedolžnim obsojanjem. Tudi mene so že užalili. In to tako. Prisluhnite.

Prebujila sem se malo prej kot običajno. Vstala sem, da se oblečem in pripravim za solo. To sem opravila zelo hitro. Potem pa sem se spomnila na punčko, ki je ležala v kosku.

Vzela sem jo in se pričela igrati. Pozvonilo je. Prišla je sošolka, da odideva skupaj v šolo. Bila sem je zelo vesela. Povabila sem jo v sobo, kjer naj bi me počakala, da se umijem. Simona si je ogledovala sobo in oči so se ji ustavile na punčki, s katero sem se malo prej igrala. Menda ji je bila všeč. Ne vem. Ko sem se vrnila, Simone ni bilo več v sobi. Malo sem se začudila, a na to nisem postala pozorna. Ker je bil že čas za odhod, sva zdirjali v šolo. Ko sva prispeli, so bila vrata že odprta. Preobuli sva se, nato pa odšli v razred. Pripraviti sem se hotela na prvo uro pouka. Iz torbe sem potegnila knjigo, poleg nje pa začutila nekaj nenavadnega. Firbec, kakršen sem, sem ta predmet potegnila na dan. In pomislite, kaj sem našla: punčko, mojo punčko. Ko jo je sošolec zagledal, se je pričel na ves glas krohotati. Vsi so zazrli v naju. Vladimir pa je prijel punčko in jo vrgel po razredu. Spraševala sem se, od kod naj bi se vzela. Ker sem vedela, da je zlahka ne bom dobila, sem se pognala za njo. Vsi so smejali. Nekateri so celo kričali: "Igračka, igračka, kje imaš pa dudo?" Ravno sem se pognala na prvo klop, ko je v razred vstopila tovarišica. Začudila se je smehu, potem pa me vsa jezna poklicala k tabli. Ko sem računala, je naenkrat na kateder priletela moja punčka. Tovarišica jo je pobrala in vprašala, čigava je. Seveda sem morala priznati. Kako se je to zgodilo, pa nisem vedela. Imeli smo še tri ure pouka, potem pa smo odšli domov. Med potjo so za mano kar naprej kričali: "Igračka...!" Bilo mi je nerodno. Prišla sem domov in premišljevala, kako je punčka prišla v torbo. Očku in mami o tem nisem nič povedala. Popoldne pa je prišla Simona k meni in mi povedala, da je punčko podtaknila ona. Čeprav sem bila užaljena, sem ji vse oprostila. Drugi dan je povedala vsem, kako se je to zgodilo in nehali so me zmerjati s "igračko".

Takrat, verjemite mi, so me zelo užalili. Svetujem pa vam, da vsako jutro pogledate v torbo, da ne boste tudi vi kdaj prišli v šolo s podtaknjeno igračko.

Tanja Muhič

7. d

~~~~~

O B S L O V E S U

"Reno!" sem zaklicala. K meni je prisopihal črno-bel kuža z dolgo dlako, vlažnim smrčkom, ki so ga ob vsaki strani obdajale črne brčice in z dolgimi, prisrčnimi uhlji. Njegove kot oglje črne oči so se svetile v toplem poletnem soncu in pametno pogledovale v svet.

Reno je bil čistokrven koker-španjel.

"Priden! Ja priden si! Daj tace! Ho?"

"Av, hov!" je zalajal, kot bi se zasmel. Dvignil je tačko, pomahal z njo po zraku in jo položil na mojo dlan. Živahno je pomigal s kratkim repkom.

"Tako, ja!" sem dejala.

"Hov!"

"Veš, zdaj bova šla v gozd. Boš videl, kako se bova igrala!"

Reno je tekkel pred menoj in stikal za vsakim grmom, podil ptice in metulje, jaz pa sem hodila za njim. Včasih sva se ustavila in se malo poigrala.

Na neki jasi sem se ulezla v visoko travo in s kislico v ustih občudovala lepoto okoli sebe. Čebele so nabirale med, čmrlji so leno brenčali, metulji so se poigravali z zračnimi tokovi, pikapolonice so lezle po listih, ko je zapihal veter so se cvetoče trave in travniške cvetke zazibale in z njih je padel rumen cvetni prah.

Tudi Reno se je ulegel poleg mene in s taco lovil debelo muho. Tako sva uživala v poletnem dnevu, ne da bi vedela, da se bova že zvečer ločila.

Bila sva neločljiva, res prava prijatelja. On se je navezal name in jaz nanj. Vedno sva bila skupaj. Kadar sem bila žalostna, se mi je zdelo, da je žalosten tudi on. Vedno me je ubogal in mi po svojih močeh pomagal. Čeprav je bil le žival, sem ga imela rada kot človeka.

Zvečerilo se je. Na zenljo je padel mrak. Na travniku ni bilo več slišati brenčanja žuželk. Morala sva oditi domov.

"Večerja je na mizi!" sem slišala staro mamo iz kuhinje.

"Ali si spokal vse svoje stvari?" je mami spraševala očija v spalnici.

"Kaj? Zakaj spokal?" sem pomislila. "Seveda, morje!"

Pogledala sem v tla.

"Kaj pa Reno? O, saj vem, ostal bo pri stari mami. Ampak, kaj bom jaz brez njega? Saj imam bratca, to vem in zelo rada ga imam."

Dvignila sem glavo.

"Reno!" sem šepnila.

"Cap, cap, cap..."

Bilo je popolnoma tiho. Luč v predsobi je bila ugasnjena, Reno pa se je sklonil name, me pogledal in igrivo pomigal z repkom.

"Voi, zdaj se dolgo ne bova videla. Ha morje grem."

Tišina. Prenehal je mahati z repkom in se še bolj stisnil k meni.

"Saj bi te vzela s sabo, a ne smem, nimaš kje biti."

Postrani je nagnil glavičo. Razumel me je. Tiho je zacvilil. Gladila sem ga po hrbtu.

"Priden... Saj se bova še videla..." sem tolažila bolj sebe kot njega. Zopet je zacvilil. Tokrat še bolj milo.

"Kaj mi hoče povedati?" sem pomislila, "morda je mislil, da ne smem iti, morda me je poljubil, morda ga je prešinila slutnja, pa se je vznemiril..."

Tišino je zmotila mami.

"No!? Večerja se bo ohladila!"

Počasi sem vstala in odšla proti mizi. Vsi so me začudeno gledali. Le zakaj?

"Ha, ha. Barbari pa solza teče, ha, ha...!" me je zafркаval brat.

Res. Cutila sem, da mi po licu teče solza. Ena sama, velika, slana solza.

Postala sem rdeča, bilo mi je nerodno.

"Mu-mu-sica mi je padla v oko," sem komaj izdabila in požrla penasto slino. Zvečer smo se odpeljali. Rena je nekaj časa tekkel za nami, a se je kmalu upeljal, saj nas ni mogel dohajati. Skozi zadnjo šipo sem ga gledala, dokler mi ni izginil izpred oči.

Bilo mi je hudo. A kaj sem hotela?

Ko smo se vrnili s počitnic, sem zvedela, da je Rena povozil avto. Čeprav sem izgubila samo psa, me je zabolelo srce in zdelo se mi je, da se mi bo razpočilo od žalosti.

Šele takrat sem spoznala, zakaj je bilo tisto slovo tako grenko.

Barbara Bulc

7.

Z A K A J S E B O J I M B O L N I Š N I C E

Imela sem pljučnico. Zdravnik mi je napisal napotnico za v bolnišnico. Prišel je rešilni avto in me odpeljal v interni odderek.

Voznik je ustavil avto.

"Lahko izstopiš," je dejal in odšel v bolnico.

Toda jaz se nisem mogla ganiti. Kot prikovana sem sedela na sedežu avtomobila. Če pa sem pogledala bolnišnico, mi je šlo na bruhanje.

Odprla so se vrata in iz bolnice je stopil zdravnik v beli halji.

"No, punčka, pojdi z mano, dali ti bomo nekaj zdravil, pa temperaturo ti bomo zmerili. No, priidi, nič ti ne bo hudega," me je pregovarjal zdravnik in me prijel za roko. Jaz pa sem ga vlekla nazaj.

"Ne, ne grem noter. Tam je tako grozno," sem začela vpiti.

"Zakaj?"

"Ne vem, ne vem..."sem mu odgovarjala.

Nenadoma sem se spomnila dogodkov, ko sem obiskovala staro mamo in prav tako strica, ki sta bila hudo bolna. Ker sem bila takrat majhna, se mi je zdela ta stavba grozna. Bala sem se tistih bledeh obrazov, ječanja in zdelo se mi je, da od tam ne bom prišla nikoli več živa, saj so me obdajale visoke, mrtve stene, neštete stopnice in ropotanje vozičkov, odnevi korakov...Vse to se mi je globoko vtisnilo v spomin, zato sem se izvila iz zdravnikovih rok in zbežala domov.

Mira Bartolj

8.a

Domovina je samo
ena

Domovina je samo
ena

DOMOVINA PRAZNUJE

Domovina ima svoj rojstni dan,
na praznik vsi hitimo,
vsepovsod vise zastave,
vsi se veselimo.

Vsak ponosen je na domovino,
sovraga vanjo ne spustimo,
tujec le slabo ji hoče.
Vsak od nas svobodo hoče.

Domovino vodi TITO,
ki še dolgo naj živi!
Pravi: "Pridno se učite,
domovino vsi ljubite!"

Irena Guštin, 3. d
Literarni krošek
nižja skupina

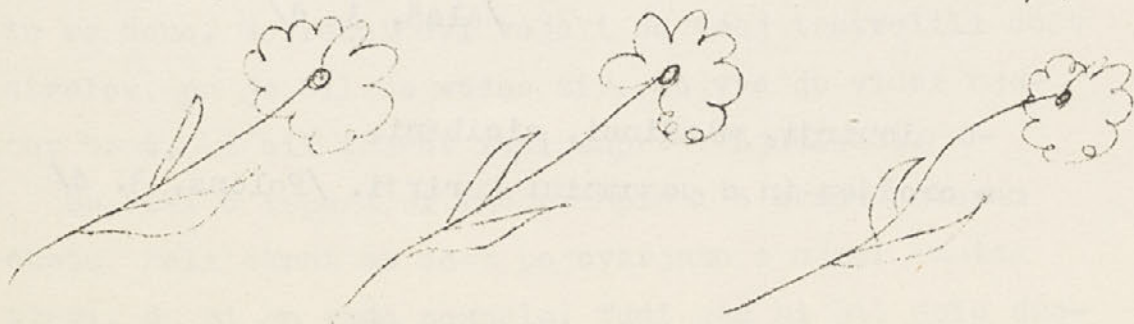
MOJ OČKA JE SREČAL TOVARIŠA TITA

OČKA SE JE SREČAL Z MARŠALOM TITOM NA BRDU, V ZAGREBU, LJUBLJANI, MOKRONOGU IN SKOPJU. NAJBOLJ MU JE OSTALO V SPOMINU PRVO SREČANJE LETA 1963 V ŠKOPJE. TAKRAT JE BIL V SKOPJU KUD POTRES. CELO MESTO JE BIL PORUŠENO. OČKA JE ZE PRVI DAN ODŠEL ODSELANJEVAT RUŠEVINE. TOVARIŠ TITO JE PRIŠEL V ŠKOPJE. OGLEDAL SI JE PORUŠENO MESTO IN OBISKAL TUDI BRIGADIRJE. PRIŠEL JE TUDI V ŠOTOR, KJER JE OČKA SPAL. POGOVARJAL SE JE Z NJIM IN Z NJEGOVI MI TOVARIŠI. VPRASAL JIH JE, OD KOD SO, ČE IMAJO KAJ ZULJEV, IN ČE SO SE ŽE NAVADILI NA LOPATO IN KRAMP. BILI SO PRESREČENI, KER SE JE Z NJIMI TAKO PREPROSTO POGOVARJAL. BILI SO SRČNI, DA SO LAIKO SPREGOVORILI Z NJIM NEKAJ BESED IN MU STISNILI ROKO. NATO SO IŠELI PROBLAVO. NA NJEJ SO PELL TUDI PESEM, KI SO JO SAMI SEŠTAVILI:

GRADILI BMO AUTOPUT,
A NAM NIJE DOSTA,
GRADIT ČEMO SKOPJE,
DA BUDE KO MOSKVA.

PESEM SO SEŠTAVILI TAKO ZATO, KER JE BIL S TOVARIŠEM TITOM TUDI PREDSEDNIK SOVJETKE ZVEZE TOVARIŠ HRUŠČOV. PO TEM SREČANJU SO DELALI ŠE Z VEČJO VOLJO, KER SO OBLJUBILI TOVARIŠU TITU, DA BODO ZGRADILI NOVO SKOPJE.

ROBERT ŠKOBEL, 3.c

DOMOVINO brani = mo :

-s soncem in z gozdom in z metuljem,
ki razpel je krila
in z jutranjo zarjo,
ki se je pravkar umila. /Damijana, 3. d/

-z zgodovino, ki je slavna
in z mladino, ki je delavna. /Jerneja, 3. d/

-z mnogo slavnimi možmi, ki branili so svobodo,
in z drugimi ljudmi, ki čuvajo svobodo.
/Aleš, 3. d/

-z zdravo našo močjo.
In materi, ki čaka na sina,
srce bije močno. /Peter, 3. d/

-s topovi in tanki in s streli iz pušk.
In s pismo v torbi
in s sporočilom iz votlih, starih hrušk.
/Aleš, 3. d/

-s pionirji, mladinci, cicibani,
z orožjem in s pogumnimi kurirji. /Polona, 3. d/

M O J S T A R I O Č E

Svojega starega očeta nisem poznal. Tudi moja mamica ga ni poznala. Bila je stara komaj eno leto, ko je bil kot talco ustreljen v Gramozni jami v Ljubljani. Vseeno pa sem o svojem starem očetu veliko slišal od svoje stare mame.

Povedala mi je, da je bil zelo močan, dober in pošten. Vedno je pomagal revnejšim. Zelo rad je imel živali. Nikoli ni dovolil, da bi jih ljudje mučili. Neki kmet se je nekoč peljal na vozu. Konja je vseskozi priganjal in tepel s palico. Stari oče je to videl. Jezem je skočil na voz in se vsedel poleg kmeta. Iz rok mu je strgal bič in z njim udaril kmeta. Ta je začel kričati: "He, boli, boli!" Stari oče pa mu je rekel: "Vidiš, ti znaš prositi in se braniti, konj pa tega ne zna!"

Bil je zaveden Slovenec. Ko se začela vojna, je takoj začel pomagati partizanom. Partizani so želeli, da ostane doma, in da jim od tam pomaga s hrano, orožjem, da jim prinaša pomembno pošto. Toda za vse to so kmalu zvedeli Italijani. Ujeli so ga in ga odpeljali v taborišče v Italijo. Iz Italije so ga prepeljali v ljubljanske zapore. Tu so ga mučili in nato obsodili na smrt. Ni se bal umreti, toda bil je žalosten, ker je vedel, da nikoli ne bo mogel skrbeti za svoji majhni deklici in za ženo. Sovražničkovi vojaki so vanj izstrelili šest strelcev, pa je bil še vedno živ. To vse je videl njegov brat, ki bil takrat tudi zaprt v Ljubljani.

Še veliko lepega bi lahko napisal o svojem starem očetu. Kolikokrat se doma pogovarjamo o njem! Mamica pravi, da bi ga rada poznala. Tudi jaz bi bil zelo srečen, če bi še živel.

Igor Colnar (3. a)

KURIRČEK

Kurirček gre na pot,
sovražnik zasleduje,
nevarnost je povsod,
kurirček oprezuje.

Kurir ustavi se na jasi,
kjer borba je bila,
"Bili so hudi časi,"
tako si šepeta.

Andreja Došler

5. a

KURIRČKOVA TORBA

Kurirčkova torba hiti, hiti,
da praznika ne zamudi.

Kurirčkova torba hiti, hiti,
da Tita razveseli.

Kurirčkova torba hiti, hiti,
mu naše želje izroči.

Renata Jakopin

4. a

KADAR PREK ZEMLJE NJOVEJO VIKARJI, DREVESA SE SVOJIM KORMILIM ZAVEŠDO

Milan je s priprtimi očmi strmel v daljave. Kdo ve, kaj
je iskal. Domačo vas z zvonikom, razposajenimi otroki,
pesjim laježem? Izbo, po kateri se širi vonj domačega,
svežega kruha? Se san ni vedel. Mnogo želja je vzkliko
v njem, a potlačilo jih je zamolklo streljanje za goz-
dovi. Le to ga je spominjalo na vojni čas.

Ozrl se je po spečih tovariših. Utrujeni obrazi, roke
oprte na orožje, pritajen pogovor mladeničev. Ob pogledu
na mladega kurirja se je spomnil na svoj prihod v par-
tizane... bil je ves plah, otrok sredi na videz ro-
batih, a v srcu nežnih moč.

Silna vojska se je utaborila v njihovi vasi. Ljudje so
tekali sem ter tja kot ob praznikih. Nosili so hrano,

pijačo, zdravili ranjence... oh, koliko veselja je bilo ob zmagi. Sam pa je sedel ob steni in strmел v preprost oder. Začel se je partizanski miting. Brez tega res ni šlo. Slišal je že za njih, zato je z navdušenjem poslušal program. Borbena pesem, program in ples. Prepoznal je mnoge ljudske pesmi, pomagal je s petjem.

Ljudje so se umirili, govornik jim je orisal boj in vzpodbujal mlade, naj vstopijo na njihovo stran. Milano srce se je že odločilo... Majhni smo, toda majhnih je mnogo.

"Sano milijon nas je, milijon umirajočih, milijon, ki pijejo na kri biriči..."

"In leto bo naše in naša bo letos pomlad..."

Milan se je potuhnil, da ne bi kdo opazil solz na njegovih licih. Vedno je rad prebiral pesmi in tudi sam jih je pisal, a še nikdar mu niso prodrle besede v vsak del telesa... Kako lepo je, če lahko zapišeš misli, želje, vse, o vse, kar te teži, na list... pesem. Vedno je želel, da bi drugi brali njegove pesmi, da bi bil pesnik, partizanski... Le po imenu je poznal Bora, Kajuha. S pesnimi sta bodrila partizane, narodom prikazala trpljenje, bolečino, želje... ustvarjala sta med boji, ko jima je sovražnik stregel po življenju. Nista hlepela po glavi, zato sta bila povsod priljubljena. Pa on? Breččen je lahko, da ima njuni knjižnici, kajti tiskali so jih zelo malo. Pesmi so se v glavnem širile po ustnem izročilu.

"Gazimo, gazimo. Tjakaaj čez Savo drevi hudič nas vabi na ples." Vedno se je spomnil verzov na pohodu v borbo... Da, bil je partizan. Vsakdo, ki je ljubil domovino, svobodo, je postal partizan. Takrat so se zavedli pomene svobode, življenja...

Milan je naglo vstal, se oprl na drevo in bral. Tudi njegovi prijatelji so pisali pesmi. Skrivno verze, tudi ljubezenske... Za to je bil še čas-med odmorom ob pohodu ali kar med njim..., a težje je bilo s spisi - ne, to je bilo nemogoče. Milan je poskušal opisati boj, toda ni imel dovolj časa, miru, počitka... Še dnevnik je bil zelo pomankljiv, pust. Kdor je ustvarjal, je le pesmi, če ne drugače, pa le zase...

Milan je sklenil: če bo preživel vojno, bo pisal spomine in morda bodo tudi njegove pesmi iskane... In če pade?

Spomnil se je verzov:

"Lepo je, veš, maza, lepo je živeti,
toda za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti!"

IRMA GRAHEK

8. a

B O R C U

Padel n m je borec,
ki boril se za svobodo,
da živeli bi lepo.

Pionirji, brž hitite,
s sabo svečke prinesite!
Tudi šopke padlemu junaku
prinesite.

Ptica drobna je zapela:

"Dragi borec, vedno mislim nate,
kadar pojem, pojem samo zate."

Marjeta Jerelo

3. b

MAJ

MESEC
MLADOSTI

MAJ - MESEC MLADOSTI

Štafeta mladosti na pot je krenila,
po vsaj domovini zbira voščila,
voščila naših ljudi,
naj Tito se dolgo živi!

Ko Tito bo rojstni dan praznoval,
vse bo veselo in sredi zastav.
Štafeto bo Tito naš dragi sprejel,
pozdravov bo naših vesel.

Helena Slamnik

6. a

M L A J

Že je tukaj mesec maj,
in postavili smo mlaj.

Vitka jelka,
pisan trak,
še zastavo grem iskat.

Mlaj postavljamo veselo,
z njim slavimo naše delo.

P O M L A D

Pomladi že ptice pojo.
Žolna je potrkala na
suho deblo.
Sonce sije že toplo,
živali se prebujajo.
Oj, lepo sonce,
sijaj še!

Alenka Drenik

1. d

Člani lit. krožka

nižja skupina

P O M L A D V G O Z D U

DANES JE PRVI POMLADANSKI DAN. BILA SEM V GOZDU. ZAGUDILA
SEM SE IN OBSTALA. IZ ZEMLJE SO POGNALI PRAZNOBARVNI CVETO-
VI. BELI, MODRI IN RUMENI CVETOVI SO VESELO KUKALI IZPOD
UVELEGA LISTJA. TUDI DREVESOM IN GRMOVJU SE ODGANJAJO NOVI
LISTI. V VEJAH DREVES SE OGLAŠAJO PTICE. ZELO SEM VESELA,
DA JE SPET POMLAD.

Andreja Krampelj

2. d

PRVOMAJSKI POZDRAV

Meseca maja je vse lepo, delavska pesem odneva glasno.
Kresovi gorijo in mlaji krasijo našo zemljo.

Andrej Petaković (3. c)

P O M L A D

Zelo sem se razveselila pomladi. Zjutraj me na postelji zbudi sonce in na poti v šolo prepevajo ptički. Jutra so sveža in svetla in dnevi so prijetnejši.

Veselim se prvih cvetic. Nabiram zvončke, trobentice in mačice, vem, kje najraje rastejo. Ob potoku pri Smiholu je na travnikih spomladi vse belo.

Najbrž sem vesela še posebej zato, ker bomo začeli pri nadi novi hiši urejati vrt in stanovanje. Dobila bom svojo sobo in skozi okno bom lahko opazovala, kako bosta zele-nela gozd in travnik.

Na vrtu bomo posadili cvetje. Na vredah bodo vzklile lilije, zacvetel bo šefran, za njim vijolice in čez nekaj mesecev tudi tulipani.

Pomlad je letni čas, ki ga imam najraje.

Mariša Padovan

3. d

P R V I M A J

Na praznik dela vse je lepo.
A delavci spet se skupaj zbero.
Po hribih spet se kresovi prižgo.
Roke dvigajo se v nebo.
Vije se reka delavcev.
Imajo veliko rdečih nageljnov.
Maj je prišel, vse je lepo.
A delavci spet se skupaj zbero.
Je pesem pripravila nebo.

Helena Slamnik (6.a)

P O M L A D

Ko ptički pojo
in rožce cveto,
je prav vse lepo.

Citronček vesel
na cvetek je sel,
je medek okusil
in spet odletel.

Pomlad se budi,
iz zemlje dehti,
kmetič vesel,
je na polje odšel.

Damjana Brinovec

3. b

~~~~~

V   GOZDU

V GOZDU SO BILI VSI VESELI. VEVERICA JE SKAKLJALA OD DREVESA DO DREVESA. TUDI MEDVED BRUNDO JE BIL TAKO VESEL, DA JE KAR NAPREJ SKAKAL PO GOZDU. A NAIENKRAT SE ZASLISIJO KORAKI LOVCA JANEZA. V GOZDU JE NASTAL PREPLAH. MEDVED BRUNDO JE HITRO POBEGNIL V SVOJ BRLOG. A LOVEC TEGA NI OPAZIL. KO JE VIDEL, DA NI NOBENE ŽIVALI, SE JE ZAČUDIL: "KAKO, SAJ SO BILE TU VEDNO ŽIVALI. KAJ PA, ČE SO POBEGNILE?" A MEDVED BRUNDO JE BIL TAKO RADOVEDEN, DA JE IZ BRLOGA POMOLIL SVOJ SMRČEK.

A LOVEC JANEZ SE JE, KOT VSAK PAZLJIV LOVEC, RAVNO TAKRAT OZRL PROTI MEDVEDOVEMU SMRČKU. TAKOJ GA JE OPAZIL IN STEKEL TJA. MEDVED JE SLISAL KORAKE. ZDEŽAL JE IZ BRLOGA. LOVEC GA JE LOVIL DVE URI, A GA NI UJEL. UTRUDIL SE JE IN ODSHEL DOMOV. V GOZDU JE BILO SPET VSE LEPO.

Slavko Medle

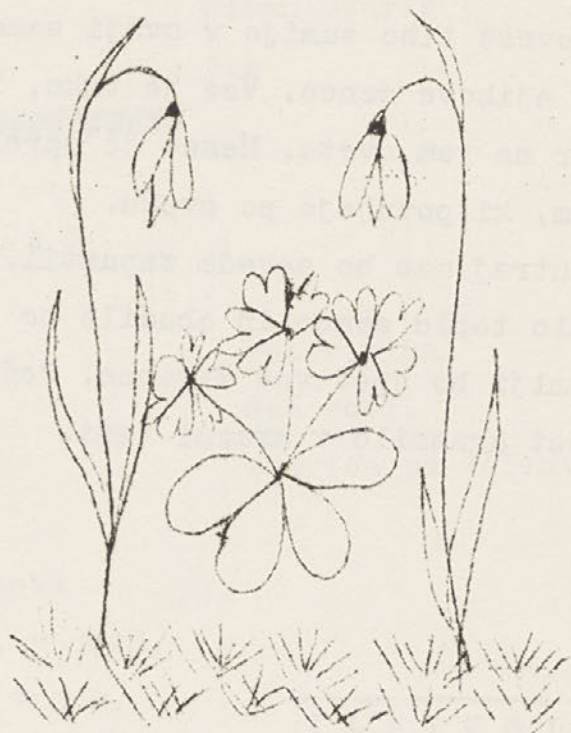
2. b

TROBENTICA IN ZVONČEK

Spet prišla je k nam pomlad,
lepa in zelena,
travica je pisana,
trobentica rumena.

Trobentica piska
in druge budi,
a sama skoraj se spi.

Se zvonček jezi
in na bregu zvoní.
"Sem davno že vstal,
a se nisem bahal."

Andrej Petakovič

3. c

V: E Č E R   O B   K R K I

Sonce je zašlo za temne, sive oblake. Na zemljo je padel mrak, zavit v gosto meglo. Stojim na bregu Krke. Pred menoj se v mesečini svetlika voda. V njej je sedaj življenje čisto mirno. Nobena ribica se ne požene iz vode, nobena račka se ne vozi po vodni gladini. Le iz daljave se prihaja nek čoln. Zelo težko je razločiti človeka, saj se nad vodo podi gosta megla. Pripelje se k bregu in priveže čoln. Odhiti domov, v toplo stanovanje. Na bregovih Krke stoje hiše. V njih se prižigajo in ugašajo luči. Ljudje hodijo iz ene sobe v drugo. Ponemok je tema, drugod je vse osvetljeno. Če gledaš vso to neskončno luč ob bregu, se ti zamagli pred očmi. Za hip po-

stanejo oči slepe, nevidne. Tu in tam se še kdo vrača s sprehoda po Ragovem logu. Po mostu pridrvi kakšen avto. Drevesa tiho šumijo v svoji samoti. V Krki se potaplja jo njihove sence. Vse je tako, kot da ne bi bilo nikogar na tem svetu. Mesec se sprehaja po nebu in sveti ljudem, ki potujejo po svetu.

Zjutraj nas bo seveda zapustil. Takrat bo na nebu zasilalo toplo sonce in obudilo bo rastline in živali. Na zemlji bo spet vse živahno. Toda to veselje bo zvečer spet ugasnilo v mračni temi.

Suzana Doblehar

7. d

P I O N I R J I

Mi smo mladi pionirji,
vsak po svoje kavalirji.

V šoli radi se učimo,
se igramo in lovimo.

Zvečer utrujeni zaspimo.

Damjana Brinovec

3. b

O B P O T O K U

GOZD JE PRIJETNO ŠUMEL. OB POTOKU JE BILO VSE ZELENO. NEKEGA DNE SE JE NA BLIŽNJEM DREVESU NASELILA SLAVČKOVA SAMICA. TAKO LEPO JE PELA, DA JE PRIVABILA VSE MEŠČANE. TI SO BILI PAZLJIVI. VSE, KAR SO NAREDILI, SO POSPRAVILI. TODA NEKEGA DNE JE PRIŠEL NA TISTO MESTO TONE PACEK IN STRESEL GNEZDO NA TLA. JAJČECA SO SE RAZBILA, SLAVČICA PA JE ODLETELA. PACEKU SE JE ZDEL TA KRAJ IMENITEN, ZATO GA JE UNIČEVAL DAN ZA DNEM. TAKO

JE NA VSAKEM KOTIČKU. NE DOBIŠ VEČ MIRNEGA KOTIČKA. MAMA IN OCE
STA KAZNOVALA POREDNEŽA IN SPAMETOVAL SE JE.

Miran Starič

2.b

#####

P O M L A D

Pomlad je tu
vse se budi,
sonce se z neba sjači.

Veter piha,
dež rosi,
travnica pa zeleni.

Hodim k potoku
na travnik, v gozd,
tam rožice trgam,
hvaležen sem gost.

Tatjana Kosec, 3.d

#####

P R I Š L A J E P O M L A D

Pomlad je najlepši letni čas. Narava se je prebudila iz zim-
skega spanca. Preberite, kakšna je pomlad v okolici naše hiše.

Pred nekaj dnevi sem opazila majhna zelena stebelca, ki so
pokukala iz zemlje. "Le kaj bo to?" sem pomislila. Kmalu se
je videlo. To so bili majhni tulipani. Iz dneva v dan so bili
lepši. Kmalu so začeli tudi cveteti. Lni rumeno, drugi rdeče,
tretji oranžno.

"Kako so lepi!" sem vzkliknila, "kaj, če bi jih imela

v vazi?"

"Ne, kar na vrtu naj ostanejo. Škoda bi jih bilo potrgati.

Prehitro bi umrli," sem razmišljala. A poglej, tu so še vijolice in rumene trobentice. Kakor barvna preproga.

Opojni vonj vijolic se širi daleč naokoli. Tudi narcise odpirajo svoje cvetove. Za hišo cvete sadno drevje: hruške, jabolka, slive. Drevje je veliko in staro, zato je

tudi cvetov veliko. Na vejah so kot snežinke beli cvetovi. "To bo veliko sadja pri sosedovih," sem ugotovila.

Tudi pri nas je nekaj cvetov, toda ne toliko kot pri sosedovih. Naše drevje je še premlado.

Tudi travnike je prebudila pomlad. Trava, ki je bila žez zimo rjava, je sedaj ozelenela. Drevje v gozdu bo kmalu dobilo liste. Nad gozdom ne bodo več kraljevale smreke in se bohotile s svojo temno zeleno obleko. Pozimi je bil gozd pust, ni bilo cvetic, samo suho listje je šumelo pod nogami. Sedaj pa na vsakem koraku šop trobentic, tu in tam tudi vijolice. Če pogledaš še malo po tleh, vidiš pridne mravlje, ki neutrudno tekajo sem in tja. Mogoče lahko vidiš celo veverico, kako skače sem in tja.

Vse to bi bilo lepo, če nam ne bi nagajalo aprilsko vreme.

V soboto je snežilo. Kdo bi si mislil, da bo padal sneg sredi pomladi. Prekril je cvetje. Na sadnem drevju se je težko razločilo, kaj so beli cvetovi in kaj snežinke. Sneg je prekril tudi travnik, vendar ne za dolgo. V nedeljo zjutraj snega ni bilo več. Za njim so ostale le luže in blato, ki ga je povsod dovolj.

Darja Kavšek

6. a

Če bi bil(a)
jaz moja mama

-BI IMELA SAMO ENEGA OTROKA, ŠIVALA IN HODILA NA SPREHOD.

(Andreja)

-BI HODILA V SLUŽBO, PRALA IN PLETILA. (Barbara)

-BI RODIL OTROKA IN OBESAL PERILO. (Zoran)

-BI PEKEL PALAČINKE IN PUSTIL OTROKE ZUNAJ DO VECERA. (Bogdan)

-BI GLEDAL TELEVIZIJO IN RODIL OTROKA. (ROBI)

-BI SKRBELE ZA OTROKE IN ČISTOČO. (Ksenija)

-BI IMEL OTROKE IN HODIL Z NJIMI NA SPREHOD. (Andrej)

-BI HODIL V SLUŽBO, GLEDAL TELEVIZIJO IN POSPRAVLJAL. (Nenad)

Mama mama ma
ma mama mama
mama mama mama

Žene nekoč

NEKOČ SO BILE ŽENE NEENAKOPRAVNE Z MOŠKIMI. BILE SO DOMA, NISO HODILE V SLUŽBO. GOSPODINJSTVO IN VZGOJA OTROK JE BILLO NJIHOVO DELO. MOŽJE PA SO HODILI NA DELO IN JIM DAJALI DENAR. BILI SO GLAVNI V DRUŽINI. ŽENE NISO SMELE NICESAR ODLOČATI IN SO BILE POPOLNOMA PDREJENE MOŠKIM. TUDI CE JE KATERA ŠLA V SLUŽBO, JE BILLO NJENO DELO MANJ PLAČANO. BILE SO MANJ VREDNA BITJA.

Nataša Cvar

l. a

Žene med vojno

FAŠISTI SO NAPADLI NAŠO DOMOVINO 1941. LETA. V PARTIZANE SO ODSLE TUDI ŽENE. POSTALE SO BORKE. BOJEVALE SO SE TAKO HRABRO, DA SO MNOGE ŽENE NARODNI HEROJI. V NOVI MESTU SO BILE KATJA RUPENA, NAJDA ŠILC IN MILKA ŠOBAR-NATAŠA. NJIM V SPOMIN SE IMENUJEJO ŠOLE IN ULICE.

ZA RANJENCE SO SKRBELE BOLNICARKE IN ZDRAVNICE. ILEGALKE SO ZBIRALE ZDRAVILA, OROŽJE, OBLEKE IN HRANO.

KURIRKE SO NOSILE PARTIZANOM POŠTO. OTROKE SO NA OSVOBOJENEM OZEMLJU UČILE PARTIZANSKE UČITELJICE. O SOLI MED VOJNO NAM JE V SVOJI KNJIGAH PISALA PARTIZANSKA PISATELJICA VIDA BREST. HRANO IN ZAVETJE SO DAJALE V SVOJEM DOMU BORCEM STAREJŠE ŽENE. PARTIZANI SO JIM REKLI PARTIZANSKE KUHICE.

FAŠISTI SO VELIKO ŽEN UBILI V TABORIŠCIH ALI KOT TILKE. VSEH ŽEN, KI SO SE BOJEVALE ZA NAŠO SVOBODO, SE SOMO VEDNO SPOMINJALI.

PRIMOŽ GOLOB, l. a

Žene danes

DANES ŽIVIJO ŽENE V SVOBODNI DO OVINI. OPRAVLJAJO SVOJE DELO V TOVARNAH. ZA DELO IMAJO V POMOČ RAZNE STROJE. PEREJO JIM PRALNI STROJI, POMIVAJO POMIVALNI STROJI. IMAJO TUDI SESALCE ZA PRAH, PLINSKE IN ELEKTRIČNE ŠTEDILNIKE IN DRUGE STROJE. ŽENE IMAJO DANES ENAKE PRAVICE KOT MOŠKI.

Tomaž Žnidaršič

1. a

MOJA MAMICA

MOJA MAMICA ME JE RODILA. ZATO JO IMAM RADA. TUDI ONA ME IMA RADA. NJENO SRCE JE DOBRO. MOJA MAMICA ZAME KUHA, DA NISEM LAČNA. TUDI OBLAKO IN OBUJEV MI JE KUPILA. MOJO MAMICO RADA UBOGAM. REČE MI NAJ GREM V TRGOVINO, ŽE JO UBOGAM. MOJA MAMICA DELA V MUZEJU. PO POKLICU JE TAJNICA. DOMOV VČASIH PRIDE OB PETIH ALI OB TREH. ŽELIM SI PA, DA BI MOJA MAMICA BILA ŠE DOLGO ZDRAVA, IN DA BI DOLGO ŽIVELA.

Bori Injac

2. b

MAMO IMAM ZELO RADA. ZAME JE NAJLEPŠA NASVETU. RADA IMA OTROKE. ZATO JE UČITELJICA. UČI NA OŠ GRM. RADA KUHA IN GLEDA NARAVO. ZELO SKRBI ZA MOJE IN SESTRO. ZATO PRAZNUJAMO OSMI MAREC. NA TA DAN JI VSI ČESTITAMO. IMAM JO ZELO RAD. KLJUBI TAJ LAHKO VEC OTROK, OTROCI IMAJO LAHKO SAHO ENO MAMO. ZAME JE MAMA VSE.

Miran Starič, 2. b

DROBNE ZANIMIVOSTI

STB

ALI VES...

1. KOLIKO JE UCENCEV NA OSNOVNI SOLI GRM?

- A 2062
- B 1154
- C 1027

2. KOLIKO UCENCEV JE NA VIŠJI STOPNJI?

- A 601
- B 522
- C 525

3. KOLIKO JE ZAPOSLENIH NA OŠ GRM?

- A 68
- B 33
- C 42

4. KDO JE MENTOR PIONIRKE ORGANIZACIJE?

- A Zlata Dobovšek
- B Marija Rebernik
- C Lojzka Merzel

5. KOLIKO ODDELKOV IMA VIŠJA STOPNJA?

- A 15
- B 16
- C 17

6. KOLIKO JE PRI NAS CISTILEK?

- A 11
- B 8

ALI VESTE?

- da smo na naši šoli za vodo porabili v letu 1977 50749,30 din;
- da smo za kurjavo porabili 411. 638, 55 din;
- da zdravstveno varstvo izvaja Zdravstveni dom Novo mesto, ki opravi vsako leto sistematski pregled vseh učencev;
- da rokometni krožek poleg mentorja vodi tudi naša učenka Nevenka Turk;
- da je letošnji najhitrejši pionir Slovenije Igor Šega;
- da se je na republiško prvenstvo Vesele šole uvrstil učenec 6.a razreda Peter Kapš

Suzana Zevnik, 7. b

ANEKDOTE IZ ŠOLSKIH KLOPI

Pri zemljepisu je bil nek učenec vprašan, kdo so prebivalci Italije. Neka učenka mu je prišepnila: "Moja teta Pavli, stric Stane, bratranca Lojzek in Štefan in stara mama Claudija."

(Saša Šepc)

Govorne vaje pri angleščini.

Tovarišica pravi:

"Hitro končaj, Zvone! Marko že komaj čaka, da bo povedal svoje govorne!"

"Ja, ja, komaj že čakam!" se smeje Marko.

Tovarišica reče Janezku: "Janez, stopnjuj pridevnik "bolan".

Janezek stopnjuje:

"Bolan. Hudo bolan. Mrtev!"

Mojca Petretič, 5.d

Pri pouku angleškega jezika tovarišica reče Jožetu:

"Jože, naštej tri samostalnike, ki se začenjajo s črko
"t". Jože pa, ki ni znal odgovoriti na vprašanje, se je odre-
zal: "Katere pa?"

(Šepec Saša, 6, a)

~~~~~

EH, TA ŠOLA, ŠE ODMOR JE MUKA...

Ko zvonec šestič zazvoni,
se gruča v avlo zapodi;
ko se do polovice umiri,
pogovor vsem se razcveti.

Učenci krožijo po avli,
kot jetniki v kazenskem prostoru,
ne sedi sem, ne sedi tja,
le hodi mirno, kot v arestu.

Pa se kdo utrujen na radiator nasloni,
že dežurni prfoks
k njemu z litanijami hiti.

"Kaj se naslanjaš kot stara ženica?
Pojdi sprehajati se, brž!
Kaj prežvekuješ kot krava samica?
Pojdi sprehajati se, brž!"

Ne preostane ti drugega,
kot da na pot se podaš, ker lahko se zgodi,
da ti kakšen spominček prileti!

Pa krožiš po avli,
ko se ti že docela trapasto zdi,
ko opaziš,
da množica proti stopnišču hiti.

In se usujejo lačni "aristanti",
proti jedilnici vsakdo hiti,
lačna se usta širijo vsem,
vsakdo si malice dobre želi.

Ko pa se v jedilnici za mizo usedeš,
tek ti pobere prav ves,
kajti na mizi zagledaš...
"Ojej, to bi ne jedel še pes!!!"

Na mizi kosček črnega kruha leži,
na njem se prav tenko namazana
pašteta suši,
ta rob ti prav udari v oči.

Pa primeš skodelico-
skoraj je prazna,
z roke ti mastna zdrsi,
kava v njej izhlapi.

In se zagnusi ti vse,
kar na mizi leži in je,
žalostno gledaš,
našo "malico" to!

Vstaneš in greš,
lačen kot prej,

proti WC-ju zaviješ,
a litanije ponovno zaslišiš.

Se vrneš v arest
in krožiš po njem,
žalostno sline cediš,
če spomin na dobre jedi obudiš.

Pa čakaš, da zvonec zazvoni,
a se domisliš,
da ti rešitev in sreča več
ne sledi.

Včasih nas zvonec reševal je vse,
a sedaj nas vodi v težave,
kajti za zvonjenjem, ki se ponovi,
se ponovno mučimo vsi.

pj

~~~~~

ZAKAJ NE BI POSTALI UČITELJI

- ker vidim, kako jih zafrkavamo.
- ker na stara leta ne bi rad ostal brez živcev.
- bojim se, da ne bi prav ocenjeval.
- ker bi se utopil v šolskih zvezkih.
- sam vidim, kaj počnemo z njimi in ne bi rad, da bi drugi počeli to z mano.
- ne bi imel rad "krasnih" vzdevkov.
- ker bi prehitro osivel in mi plača ne bi zadoščala za nakup barvnih preparatov.

(8. a - zapisala Irena)

P O S E T N I C E

1. Kaj je po poklicu MINA KEN?
2. Katero cvetico ima v stanovanju MADA ROLLE?
3. TIME BOCNIK je velik kot...?

Babara Bulc

7. c

Besede (luč, ali, era, šum, sir, Ida, kal, Rim) vsavi v razpredelnico, da bo v prvi koloni navpično prišel priimek slovenskega pisatelja!

(Sasa Sepec)

T R I M S K A   G E S L A

Sem Trimček vesel,
na trim bom odšel,
tam vabil vsak dan,
ne bom več bolan. (Lorenc)

Bil sem debel,
a sem ovenel.
Se hodim na trim,
da se več ne zredim. (Vesna)

Sem deček dobel
na trim bom odšel
bom Trimčka prehitel,
nagrado prejel. (Robi)

Sem res debela,
na trim bom hitela.
Bom kile zgubila,
ne bom se jezila. (Mitja)

ENICA

Danes je žalosten dan,
dežuje čez hrib in ravan.

Tudi v šoli je ta,
da ocene letijo z neba.

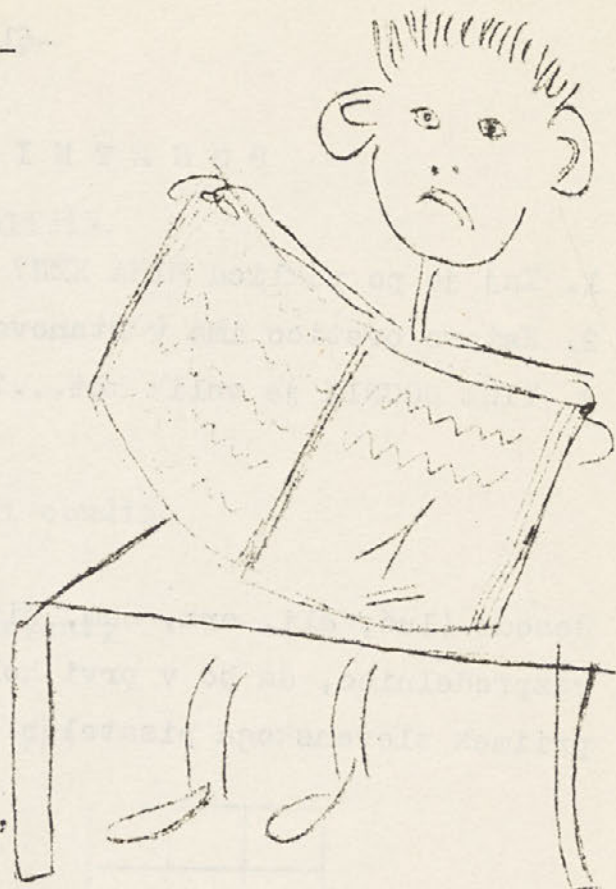
K meni priletela kot ptica,
je grda, kljukasta enica.

Čeprav sem jo pošteno zaslužila,
sem se nanjo izredno razjezila.

Zato sem sklenila:
potrudila se bom in je nikoli več ne bom dobila.

Barbara Bulc

7. c

KAJ JE SMEŠNO? (Helena Janžekovič, 7.c)

- če nekdo razlaga, da je želva v vodi riba(biolog).
- tresenje trebušne predpone(zdravnik).
- smešno je, če v sendviču poješ svoje prste-brez majoneze(kuharica).
- če ne najdeš Zemlje v vesolju(astronavt).
- če si vprašan o ribi, pa nimaš pojma-dobiš pa 5(učenec).
- če mislijo, da jih ne vidiš pri plonkanju(profesor).
- če se smeješ samemu sebi(Andrejček).
- če daš plonk listek za 5 čigunijev(prijatelj vsili).
- če pri gradnji hiše zazidaš samega sebe(arhitekt).

INTERVJU Z JASNO DOKL

Prav gotovo vsak izmed vas pozna Jasno. Če ne zelo dobro, pa vsaj na videz. In če ne na videz, pa jo poznaš po njenih velikih uspehih, ki jih je dosegla v gimnastiki. Da bi to drobno in gibčno deklico vsi spoznali, sem se odločila, da vam jo predstavim. Dobili sva se in pogovor je stekel.

-Koliko časa se ukvarjaš z gimnastiko in kdo te je navdušil zanjo?

"Z gimnastiko sem se začela ukvarjati pred približno osmimi leti-točneje leta 1970. Zanj pa me je navdušila sestra Maja, ki je takrat že trenirala. Z Majo sem hodila na treninge. Gimnastka mi je postala všeč in začela sem!"

-Gimnastika, kot vsak drug šport, terja mnogo treninga in s tem tudi veliko časa. Ali si kdaj obupovala nad tolikimi urami treninga?

"Ne, nad treningom nisem nikoli obupala!"

-Koliko ur na dan ali na teden treniraš?

"Na treninge moram vsak dan razen ob nedeljah. Treniram približno tri ure dnevno."

-Ali zmoreš po treningu še v šoli?

"Vse šolske obveznosti zmorem, saj se zavedam, da je šola prva."

-Nam lahko nastoješ tvoje zadnje večje uspehe?

"Moji zadnji večji uspehi so, da sem postala državna članska prvakinja, da sem bila druga na Balkanskih igrah, dobila sem tudi pokal 8. marca..."

-Katerega uspeha si bila v svoji karieri najbolj vesela in kateri je terjäl največ treninga?

"Najbolj vesela sem bila uspeha, ko sem postala državna prvakinja. Najbolj pa sem se pripravljala na Balkanske igre. Tam je bila velika konkurenca, saj so nastopile tudi Rumunke

in Bolgarke."

-Slišali smo za tvoj velik uspeh, ko si dobila pokal 8.marca. Povej nam kaj o tem tekmovanju in pripravi nanj!

"S tem tekmovanjem se je začela nova sezona tekem. Nanj sem se pripravljala že od decembra; nučila sem se tudi nekaj novih elementov. Na samem tekmovanju sem naredila napako-padla sem in s tem izgubila pol točke."

-Zaupaj, nan, koliko medalj in pokalov že imaš?

Nasmehnila se je, pomislila in povedala, da ima 17 pokalov, 106 medalj in 3 plakete.

-Kaj delaš v prostem času, kadar ne treniraš?

"Raje bi ti odgovorila, kakšen je moj delovni dan. Dopoldne imam pouk, po pouku do pol šestih trening, po treningu pa pišem nalože in se učim. Za kaj več pa ni časa."

-Ali imaš pred nastopom ali tekmovanjem tremo? Kako jo premagaš?

"Seveda imam pred vsakim tekmovanjem tremo. Ta se še poveča pred večjimi tekmovanji. Vendar me, ko pridem v telovadnico, trema mine. Spomnim se dogodka s tekmovanja v Banja Luki. Tik pred tekmovanjem me je tako bolel prst na nogi, da sem bila prepričana, da sploh ne bom mogla tekrovati. Ko pa sem prišla v telovadnico, me prst ni več bolel. Vse je bilo verjetno od treme."

- Kako se počutiš, ko stopiš na najvišjo stopničko in ti ljudje ploskajo?

"Tak občutek je vedno prijeten in veselim se tega."

- Na koncu bi te vprašala, če te bomo morda videli na olimpijskih igrah?

"Ne vem, morda! Letos bo svetovno prvenstvo v Franciji. Iz vsake sodelujoče države bo sodelovalo 6 najboljših telovadk. Če se bo Jugoslavija tega tekmovanja udeležila, bom med sodelujočimi prav gotovo tudi jaz. Naprej pa

je odvisno od uvrstitve - čim boljša bo, tem večja bo možnost za nastop na olimpijskih igrah."

Prav gotovo Jasni vsi želimo čim uspešnejše tekmovanje v Franciji. Če se bo njeno in naše upanje uresničilo, bomo lahko držali pesti za našo Jasno, ko bo tekmovala na olimpijskih igrah v Moskvi.

Darja Bradač

8. c

~~~~~

U S O D A V P R A Š A N I H

Šest jih je!

Šest ubogih med ubogimi,

šest, a vsi se tresejo,

vsi trpijo, vsi ječijo!

Kar šest,

ki kot talci potrti stojijo,

ki minute se jim ure zdijo,

vsem se oči rosijo.

Stojijo nemirni in živčni,

odgovarjajo le jecljaje.

"Kaj bo, kaj bo?"

gre od ust do ust šepetaje.

A nastopi usodna ura,

ko ocene izpod prstov letijo,

izpod rok mučitelja,

ki življenje z užitkom greni.

INTERVJU STOLETJA

"Dober dan, dober dan! Oglašam se vam v naši ekskluzivni oddaji Intervju z velikimi med majhnimi. V veliko čast mi je, da lahko v naši sredini pozdravim in vam predstavim staro, dobro poznano znanko človeškega rodu, našo cenjeno gostjo, spoštovano gospo U...u...u...ušulo, ki se je skozi dolga stoletja človeškega obstoja skupaj s človekom vztrajno borila za obstanek svojega rodu.

Prosim za aplavz.

S svojo vitalnostjo, izredno marljivostjo in prizadevnostjo nam je bila in nam je sedaj svetel zgled najmarljivejšega bitja na svetu.

Za gledalce, ki nimajo TV v "coloru" in za vas, drage poslušalke in poslušalce pri radijskih sprejemnikih, naj povem še to, da je naša cenjena gostja oblečena izredno elegantno in po najnovejši modi: v čevljih z izredno tanko in visoko petko, v bluzi, ki v vsakem okolju spreminja barvo in v živo zelenih pumparicah. Torej vse v stilu. Sporočam vam še, da se je gostja posebno zaradi naše oddaje postrigla na balin, da bi prisla do izraza njena čudovita oblika glave. Na hrbtu ima nahrbtnik roza barve, katere vsebino pa še ne poznamo.

-Dovolite mi, prosim, spoštovana gospa Ušula, če nam lahko žrtvujete drobec svojega dragocenega časa, da bi vam zastavila nekaj vprašanj. Prosim oprostite moji radovednosti. Kaj imate v nahrbtniku?

-A, v nahrbtniku? Uhm. Kot vidite sem zelo težko otovorjena. Prosim, če mi lahko pomagate sneti nahrbtnik z mojih nežnih ramenc. No, v nahrbtniku so gmide. Saj veste, čemu služijo, kajne?

-Ne zamerite, o tem res nisem poučena.

-Prav. Nič hudega. Gnide služijo za okrasek. Moji prijatelji in jaz jih namreč prilepimo na svetle, rjave ali črne, pa tudi rdečkaste vrvice. Potem...

-Ne jezite se, malo vas bom prekinila. Rada bi naredila še malo reklame. Katero znamko lepila uporabljate pri tem delu?

-Sedaj uporabljamo kar lepilo Karbofiks, kajti raziskave so ugotovile, da je selotejp preslab, povrhu tega pa kvari še naravni videz gnid.

-Kakšen je vaš delovni dan?

-Po prijetnem spancu na mehki koži, ki je najboljša pri osnovnih posebnih pasme, me prebudijo moji blesteči zobje, ki me začno pošteno srbeti. Ker sem zelo čista, si jih najprej umijem. Da se še bolj svetijo, uporabljam kar svetlo rdeče iztrebke od bolh, kajti temno rdeči niso uporabni. Lakota me kaj hitro prežene na delo. Grizem kožo in vsa zadovoljna prepevam pesmi Beatlov. Ko se najem, si po napornem delu privoščim sprehod. Najzanimivejše je obiskati nos, kajti tam se včasih najde kakšna slaščica iz posebnega sluzastega testa. Je pa tak sprehod precej tvegan, kajti če naletiš na prazen nos brez smrklja, te lahko čudni veter, ki piha v enakih sunkih ven in noter, včasih tudi s hitrostjo 99 usjih boforov, celo odnese. Ob nedeljah običnem tudi obrvi. Moram povedati še to, da me je zadnjič moja babica povabila na alpinistično potovanje na vrh nosa, ki pa se je na srečo srečno izteklo...

Ušula je govorila kar naprej in naprej. Spoznala sem, da ima kljub svoji velikosti dolg jezik. Zanimivo pa je bilo to, da me sploh ni gledala v oči, temveč se je kar zazrla v moje goste lase. Malo sem se že ustrašila, da je ne bi začeli srbeti zobje.

-Ali se pri vašem napornem delu srečujete tudi s problemi?

-Ne. Do sedaj je šlo vse kot po maslu. Res pa je, da mi je sestrin oče babičine tete povedal, da obstaja nek Pitroid, ki ubija moj narod. Zelo bi ga rada videla in mu prisolila pošteno klofuto.

-Gospa Ušula, če želite videti Pitroid, sem vam na uslugo. Svetujem pa vam, da se s Pitroidom ne šalite.

Katere glave vam najbolj dišijo?

-Najbolj mi dišijo glave dolgolasih skuštranih pobalinov, ki morajo uporabljati poseben šampon, saj se na njihovih poraščelih balin-kuglah najde tudi prah od doma.

-Ali imate tudi kaj oboževalcev?

-Da vsak dan dobivam veliko pisem. A ker so mi v zavodu za nasvete svetovali, da naj pisem ne odpiram, delam po njihovem nasvetu.

-Kakšna prevozna sredstva uporabljate in kje se najraje nastanite?

-Kot sem že povedala, so najbolj praktični šolarji. Nastanim pa se najraje na glavah, ki so na eni polovici zasajene z umazanimi lasmi, na drugi polovici pa so lasje že uveli in jih ni, kajti taka površina je zelo prikladna za teraso.

-Kako pa ste se pripeljali sem?

-Kako si upate to vprašati? Kaj ste pozabili, da ste me sem pripeljali vi?

Gospa Ušula je tedaj srdito udarila s peto po... in že je ni bilo več...

-Dragi poslušalci, prosim oprostite, oddajo prekinjam, vsak trenutek bom morala spustiti mikrofona iz rok, da se bom lahko popraskala po lasišču, kajti tam se je naselila naša gostja, ki nam hoče tako nazorno pokazati svoj način življenja...

MAGIČNI KVADRAT

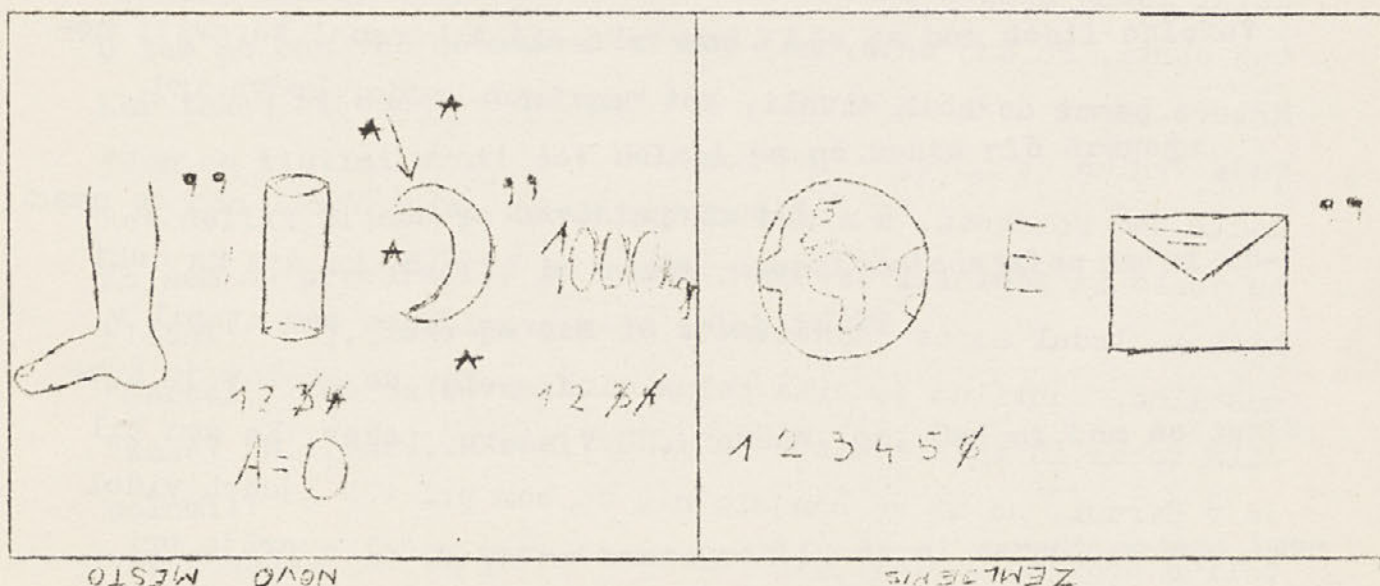
V kvadrat vpiši številke od deset do dvajset tako, da bo vsota v vodoravnih vrstah 100!

					16
		15			
	12			14	
			18		

Mojca Petretič

5. d

REBUSI

NOVO MESTO

ZEMLE

VELIKI OREL

1. poglavje:

Že dolgo smo potovali po vodah oceana, ko sem se po približno šest-urnem spanju prebudil. Zaslišal sem kričanje in živzav na krovu. K hrupu in trušču je prispevala še ladijska sirena, ki je začela nepopisno tuliti. Hitro sem stekel iz kabine na krov in zgrabil nekega fanta za roko:

"Hej, fant, kaj pa tako kričijo?"

"Swalo se približuje New Yorku!" mi je odvrnil in stekel proti premcu.

Počasi sem se odmajal proti kabini, vzel svojo malo potovalko in se vrnil na krov. Ko je ladja pristala, sem se moral prerivati še petnajst minut, da sem prišel na kopno. Precej sem pomislil na delo. Naj povem, da sem se izučil za kovača, kljub temu, da sem imel vse možnosti za študij. Oče je bil živinozdravnik, tako da se mi ni bilo treba bati pomanjkanja. Oče je želel, da bi ga nasledil v njegovem poklicu. Toda jaz sem predolgo občudoval močne mišice našega soseda kovača, da bi se mogel odreči tej obrti. Pa kaj zato, saj sem tako ali tako znal zdraviti nekatere pasuč domačih živali, kot naprimer konje, krave ipd.

Toda vrnimo se nazaj v New York.

Hodil sem po mestu, a nisem nikjer našel dela. Vrnil sem se nazaj na obalo in pomislil že, da z delom ne bi nič, ko sem na neki hiši zagledal napis "gostilna": Brez premisleka sem stopil v gostilno. Gostilna je bila polna dima, poloviva gostov je žvečila tobak in igrala karve za denar, največ poker. Ko sem bil še v Evropi, se mi še sanjalo ni, da bom pri teh ljudeh videl toliko orožja. Čeprav jete bil vzhod, sem videl ororžje pri vsakem nozu. Možje se kričali, da je blo skozi ušesa. Vsi so smrdeli po whiskiju, bili so umazani in raztrgani, razmršenih

las in brad. Kot sem sklepal po kričanju mož, so bili to sami digginsi (iskalci zlata). Poznalo se jim je, da že dolgo niso prišli v stik s civilizacijo. Stopal sem torej po tej gostilni in se prerinil do natakarja, ki je sedel za pultom.

"Hej, master!" sem ga poklical.

"Kaj želite, gospod? Whisky, pivo, vino, mleko, kakao?"

"Najprej mi, prosim, povejte, če je to vaš bordhinghouse," sem mu odgovoril.

"Če želite, zakaj pa ne," mi je odvrnil.

"Well, zdaj pa mi prosim povejte še to, "sem takoj preusmeril pogovor na svoje interese, "če sprejmete koga na delo?"

"Im, to bi torej radi! Kaj pa sploh ste?" me je premeril od nog do glave.

"Hja," se mu odgovoril, "sicer sem se izučil za kovača, a ne rečem, da se ne bi znal vrteti po tej gostilni kot natakar."

"Well, pa poskusimo. Koliko bi pa radi na teden? Svojim trem natakarjem dajem po deset dolarjev na teden."

"Dobro, meni kot začetniku dajte pet, če se bom pa obnesel, boste dali pa deset na teden."

"K...k...kaj pa mislite? Saj ste komaj pri..."

"Dobro, dobro, le pomirite se. Toliko boste dali, pa pika. O tem ne bom več debatiral z vami. Kje pa bom dobil obleko? Kar takoj bi začel z delom."

"Tam za tistimi vrati je! Delali pa ne boste nič drugega kot delili pijačo po bordhinghousu!"

Ko sem se preoblačil, je k meni stopil delodajalec in mi zaklical: "Hej, kako pa vam je sploh ime?"

"Marcel," sem mu odvrnil.

"Kako? Ma...Mar...Marcel? UH, kakšno ime. Saj si bom še jezik polomil!"

"Le čuvajte ga! Da pa ne boste rekli, da si zaradi mojega imena lomite jezik, me pa kličite kar Mark! Velja?"

"No, to se pa že lepše sliši!"

Resno sem prijel za delo in čez mesec dni sem že dobival po petnajst dolarjev tedensko. Stari je bil izredno zadovoljen z mano.

Odlomek iz daljše povesti!

Marcel Milić

Nadaljevanje v prihod. št.

7. b

~~~~~

U G A N K E

Zraste cvet, iz njega sad.

Debel je, če je razpet,

Dolgo ta zori.

ozek, ako je zaprt!

Ko pa pade spet na tla,

konec je vsega.

Alenka Matjašič

6. d

~~~~~

I N T E R V J U Z L E N U H O M

Sprehajam se po mestu, naenkrat pa se spomnim na tovarno in grem proti njej, da obiščem delavca.

-Dober dan, gospod. Kako pa to, da ne delate?

- Malo počivam. Pa tudi lačen sem. Bi mi šli po sendvič?

- Nisem strožnik. Sicer pa, kaj pa najraje jeste?

- Sendviče!

- Zakaj pa ravno sendviče?

- Ker je vse drugo preveč komplicirano!

- Kako to mislite, komplicirano?

- No, ja, juho moraš jesti z žlico, meso moraš razrezati in nositi z vilicami v usta. Ravno tako krompir. Sendvič pa lahko ješ brez tega.
- Kaj pa vas motijo žlice, vilice in nož?
- Ja, ha, ha...to terja od jedca dodaten napor. Pa tudi, kdo bi jih po vsaki jedi pomil in jih pospravil?
- Pa menda ne jeste štirikrat na dan sendviče?
- Da, seveda...
- Zakaj pa?
- Saj sem vam že povedal, da se mi nič ne ljubi.
- Kaj pa potem delate?
- Ja, sedim v naslonjaču. No, ja...Pravzaprav, saj se mi še sedeti ne ljubi.
- Kaj pa delate po službi?
- Stojim, pa gledam. Vsake toliko časa še kaj popijem in pojem.
- Pa se vam za tako delo ljubi hoditi v službo?
- Seveda. Pa še kako zabavno je. Kaj ne veste, da imam višjo plačo kakor šef, ki ima mnogo višjo izobrazbo?
- Kako pa to? Saj to se ne bi smelo dogajati!
- Pa se. Za tiste besede, ki mi jih šef natrosi ob izplačilu, dobim honorar.
- Zakaj pa?
- Zakaj? Zato, ker...ja komu pa mislite, da se dandanes še ljubi poslušati ljubega šefa.

Sonja Nemanič, 6.d

BO D E Č A neža vam odgovarja.....!!!!!!!

Kako najhitreje napišeš spis ali pesem?

Pogledaš, kaj so napisali sosedi!

Kakšne so možnosti, da postaneš Prešeren?

Prešerno se smeji!

Kje lahko prebiješ ure špricanja?

Če nameravaš 'špricati', je najbolje, da si v bazenu!

Zakaj se špricamo z injekcijami!?

To je nov način kopanja po pariški modi.

Zakaj ne smemo sedeti na radiatorju?

Zaradi nevarnosti požara na naših zadnjicah.

Zakaj table brišemo od zgoraj navzdol?

Si že poskusil v obratni smeri? Ni prepovedano!

Kdo pa si ti v resnici?

Roža, ki povsod sveti in vsakdo se je boji!

Ne bom ti povedal, da sem Janez, ker si tudi ti anonimna!

Pa mi res ne boš povedal, Janez???

Koliko časa bomo še pospravljali okolico šole?

Dokler je ne boste nehali smetiti!!!

Zaljubljena sem v sedmošolca..(jaz sem iz 8. razreda, ki me sploh ne opazi. Kaj naj naredim?

Izberi si drugega!!!

Zakaj moramo delati v kuhinji?

Usmerjati se moramo tudi v gostinstvo!!!

K R I Ž A N K A

K R I Ž A N K A

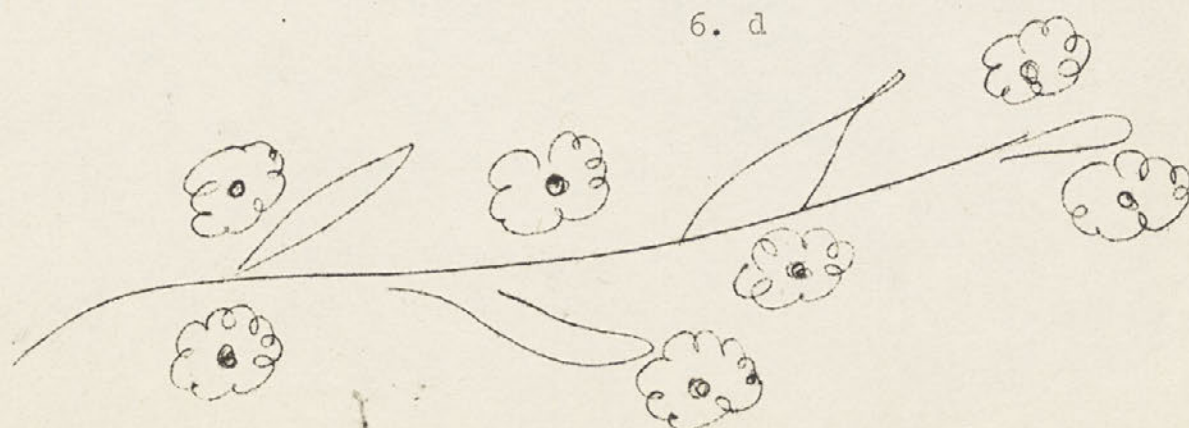
K R I Ž A N K A

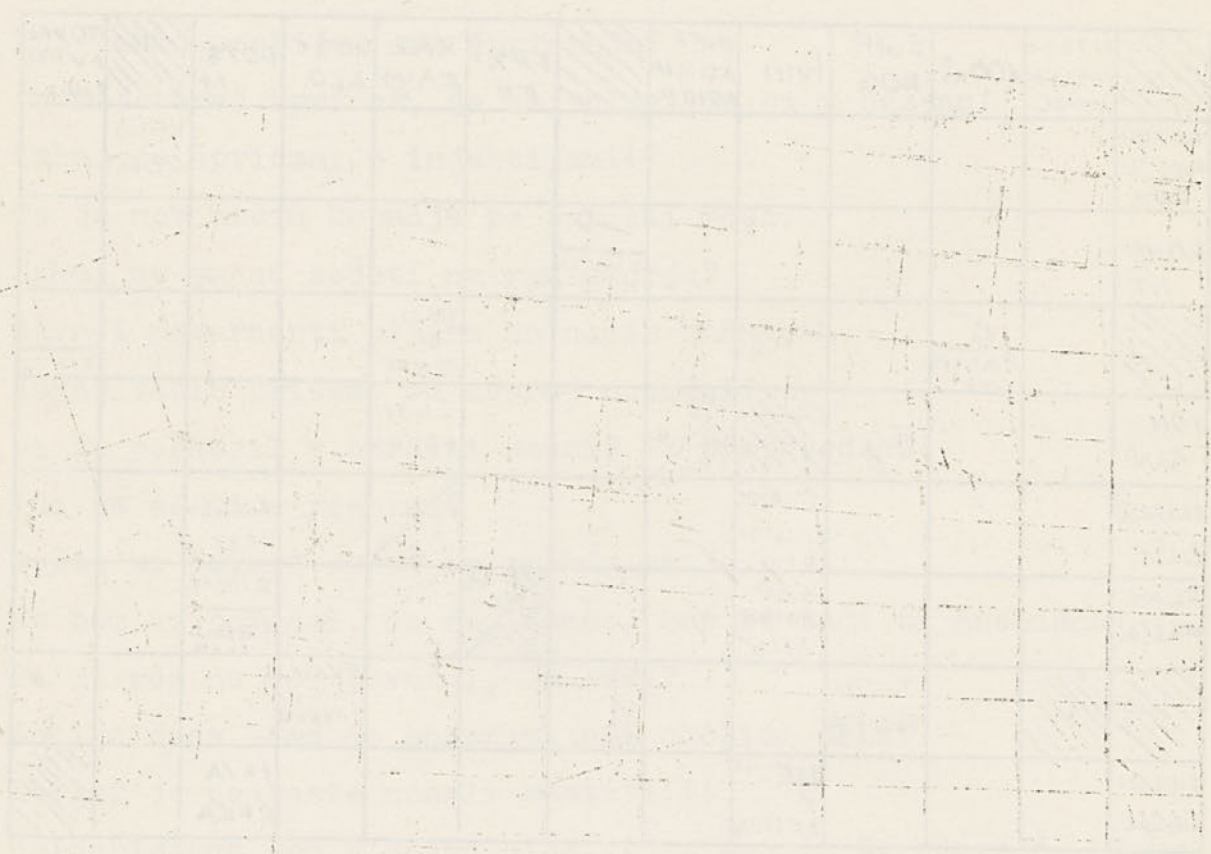
K R I Ž A N K A

NOBEO NABLA JEVAC	100m ²	EGIR BOG	hnn	INEX ADRIK AVIOP.		KAZ- EN	KAZ ZAM.	ORUV ALO	POTE M		TOVAR AVTOM. HAL.
GLAVN NESTO ZDA										VEČN DEBAT	
KOHO NT					D EMANIO MISIJ						
	A HARIL LUB						HAČI DEČ ELBIL				BISIL
POH. GLAC		2/8		BEVA GICIKI CRIB			SLOV VEDNIB				
NADLE ŽIČEL			TJERK VILLOV				K K.S		AMER- CIJ		
ILAN. MARČAL			KEM SINIBOL LITU			KATIA VILLOV LITU			RIVERA SEDHA ELBIL		
		DEVOB TEINTA			LOD BIL T			FRANK NIBOL VILLOV			
HORSE SESAL			MESTO V BELAN						PRVA ČRKA		

Enil Luzar

6. d

LIKOVNI PRISPEVKI:

Gazvoda Davor, 7. b
Bartelj Bogdana, 6. a
Kastelic Ahenka, 8. b
Lidija Mežnar, 8. b
Mitja Simič, 7. b
Suzana Zevnik, 7. b

Naslovno stran izdelal Davorin Gazvoda, učenec 7. b razreda.

Literarne in likovne prispevke zbrala in uredila predmetna učiteljica Sonja Simčič.

Naklada: 700 izvodov

Cena: 10

Uredniški odbor : Grahek Irena, Bradač Darja, Petakovič Natalija, Nemanič Sonja, Bulc Barbara,
Janžekovič Helena, Slamnik Helena.

Odgovorni urednik : Sonja Simčič